

T-H K.

I. 1284

1. péld.

A 243. - 254.

L. biennik.

nyílt vízszint

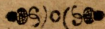
tal. mérték.

MAGYAR
RITHMUSOK
AVAGY
VERSEK,

Mellyeket írt Nemzetes
BENYICZKI PETER
Szentelt Vitéz.

Első Rése szép Isten dicsi-
reteket, és penitencia tartá-
ra indító énekeket fog-
lalmazában.

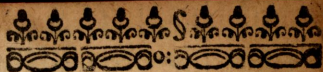
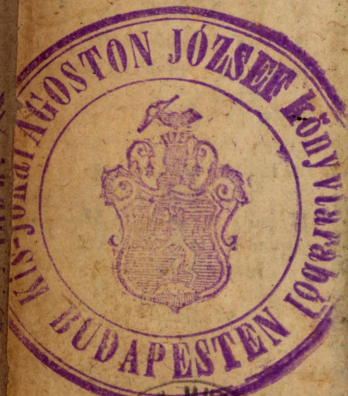
Második közönséges Ma-
gyar példa beszédeket
szép oktatással.

COLOSVARAT,

Verelegyházi Mihály,

1 6 8 2.

A' K E G Y E S

Olvasóhoz.

HOgy ezeket a' Magyar
Verseket ki-nyomtat-
tattam, oka ez: hogy meg-
akartam mutatni, hogy ha
Ember szintén sokat nem ta-
nult, és Iskolákban nem járt-
is, ha sokat Deák ul nem
tud is, *privato studio* csak a'
munkát, és olvasást ne restel-
lye, sok hasznos dolgokat
cselekedhetik, a' mint sze-
gény BENYICZKI PETER
Uram. Meg-vallom hogy
Az áltál

által olvasván néhol valami
correctiót tőttem benne, de
nem sokat. Kérem a' Keresz-
tyén Olvasót vegye jó né-
ven, és élyyen maga lelké-
nek és másoknak-ís lelki ja-
vára véle. Nagy Szombat-
ban 1664. Elztendőben.

BARTOK ISTVAN,
Esztergami Vicarius.

ISTE.

ISTENI
DICSIRETEK.

Reggeli Enek.

Minden nap vig kedvel
Ep, s' jó egészséggel,
Hogy álmomból serkentess,
(Légy áldott Istenem)
(Nem nézéd érdemem.)
S' ennyi jókkal élesztess,
Nem hivalkodásra,
De hálá-adásra
Oránként-ís segített,
Továbbra-ís legits,
S' kegyelmeddel épits,
Hogy az én hivatalom.

Szent kezedből jőj jön,
 S' idvelséges légyen,
 Es csak néked izolgállyon,
 Minden gondolatom
 Gazdag, szegény voltom,
 Tégedet magasztállyon,
 Gerlezd-fel szívemet,
 Sirassam bűnömöt,
 Adgy vizet szemeimnek.
 Ne örvendgyek máson,
 Hanem szível azon
 A' mi teszlik kedvednek,
 Elerem jobbúllyon,
 S' téged szívből áldgyon,
 Hadd éllyek Felségednek,
 Adgy vigyázó iziver,
 Altatos lelket,
 Ne legyek hivalkodó.
 Nevedért szenvedést,
 El-tűrlek s' üldözést,
 Ne legyek káromkodó,
 Légyek engedelmes,

Szeléd s' békeséges
 Ne légyek zúgolódó,
 Tégy lázatossá,
 S' minden jóra gyorsá
 Minden fáradtság nélkül,
 Remények te benned,
 S' rettegjek előtied
 Készségben esés kívül.
 Légyek hálá-adó,
 Es abban állandó,
 S' nem változó ok-nélkül,
 Légyek szorgalmazatos,
 Ahoz olyan okos
 Csak téged keresselek,
 Előtied igazúlt,
 Es olly jól meg-tanúlt
 Hogy téged szeresselek;
 Ne légyek tobzódó
 Másén ragadozó
 Hanem téged féllyelek,
 Senki te kívülled,
 Avagy te ellened

Ne legyen bizodalom,
 Kevélység ne bírjon,
 Ösvényeden járjon
 Lépésem s' minden nyomom.

Adgy olyan értelmet,
 Ismérjen tégedet
 Es add-meg bódogságom,
 Aldgy-meg géséggel,
 Es annyi értékkel
 Melly lelkem ne veszesse.

De te szegényidnek,
 S' a' szűkölködőknek
 Elégedendő élése,

Az én bajlékomból,
 Es ajándékidból
 Ne legyen éhezése;
 Fősvénység el-hadgyon,
 De szivem buzdúllyon
 S' tegye akarodat,
 Bártonnak kárán
 Sebén s' jajgatásán
 Kövessem hagyásodat,

Sami-

Samaritánussal
 S' nem a' Lévitával
 Kössém rá olajodat.
 Ez egynéhány versel,
 Sovány könyörgéssel
 Szent nevedet tisztelőm.

Illy gyarló fergecske,
 S' hideg vett legyecské
 Felségedet keresném,
 De nincs erőm arra
 Juthassak illy jokra
 S' magamtul el-érhetném.

*Más minden napi könyörgése
 a' léleknek.*

Minden nap jó reggel
 Serényen s' jó kedvel.
 Hogy te hozzád fel-kelleyek,
 Ur Isten vig szívet
 S' bálá-adó-lelket
 Adgy, hogy kedvedre éllyek,

A 5

Mia-

Mindenben féltvelek;
 S' igen szerettelek.
 Rút bűnt én el-kerüllyek,
 Az én hivatalom,
 Kiben ma foglalom
 Magam, legyen szerencsém;
 Te nevedben kezdem
 Ki kezemből veszem,
 Engedd hogy idvélséges
 Légyen becsültes
 Szivem tökéletes
 Mert az igen szükséges.
 Testem gyarló volta,
 Sok undok bűn folyta,
 Miatl, igen erőlen;
 Klért ugyan most-is
 Nem igazult, s' hamis
 Vagyok, s' mind engedetlen;
 Ne nézzed vérkemet,
 Hogy könyörgésemet
 Ne fogadgyad kedvetlen.
 Tarts-meg jó kedvedet,

S' gond

S' gondvilágéidet
 Mind végig óltalmomra,
 S' az mit begyelmédből
 Adnál erőm kívül
 Légyen az lelki jómra,
 Te tisztességednek,
 S' a' szűkölködőknek
 Elégseges hasznokra,
 Te felséged nélkül
 Kicsinysegem el-dűl;
 Tántorog s' veszkeedik
 Tökéletes szivet,
 Adgy szelidet s' bivet,
 Mert a' nélkül el-esik,
 Segits szegényidet,
 Kéri izent nevedet,
 Mert avval erősödik.
 Minden ékietlenség,
 S' rút telhetetlenség
 El-távozzék én tőlem,
 Ne birjon gyűlölség,
 Se gonosz fősvénység,

Ves

Veszízen gonosz előlem,
 Légyek könyörülő,
 S' minden bűn öldöklő
 Menyen jó hír felüllem.
 Adgy jó egészséget,
 S' lelki csendeliséget
 Véghetetlen kegyelmet;
 Távozzék az ördög.
 Mint oesmánságos dög,
 Minden veszély szerzéssel,
 Ne kiserítse lelkem,
 S' vesztegetse szívem
 Semmi szemtelenséggel.
 Maradgyon áldásod
 Rajtam, hogy szállásod
 Légyen tiszta, szolgádnál,
 Őrizzen félelmed,
 Birjon segedelmed,
 S' kövessen szent malasztal,
 Légyen kedves őszitón
 Hozzád ki fel-kölsön
 Minden nap vigyázással.

Hogy

Hogy mind a' mit kívánsz,
 Vagy pedig igen bánsz
 Abban magam úgy tartsam,
 Semminémű bűnrel
 S' gyűlölt rút szeplővel
 Lelkem ne undokitsam,
 Te nagy haragodat,
 S' boszszú-állásodat,
 Rajtam kiért ne lássam,
 Kiért e' testi jó,
 S' lelki jokkal folyó
 Legyen nagy dicsiretel,
 S' avval kincset gyűjtsék
 S' néked hasznót vigyek
 S' éllyek tiszta étellel,
 Légyek meg-igazult,
 Okos és meg-tanult
 Jó magam viseléssel.
 Hogy mikor e' testet
 Velem le-vetteted
 Te szent akaratodból,
 Minden bűnecimből

S' kin

S' kintzenvedésfedből,
Tisztúliyak undokságból,
Vissely szent kezeden
Hogy úgy kegyelmedben
Légyek Felséged körül.

Magával való lelki számvetés.

Kösziklátul fájzott
Sárkány tején bizott
El-fajult kemény szívem;
Micsoda szédített,
Es meg-részegített
Hogy nem szánod bús fejem?
Vagyoné értelmed
Vagy csak keménységed
Akartal vesztet lelkem.
Mi reménség táplál?
Ezennel más talál
Mert vagy hamu és csak por;
Szörnyű számvetésre,

S' ke-

S' kemény liletre
Ha tégedet hoz a' for,
Kit bántottál gyakran,
Mint nézheted bátran
S' hová rejtazel akkor.
Hivalkodásidról,
S' trágár szavairól
Kit mondatott veled bor,
Ektelen élettről,
S' bűja tekintetről
Kit cselekedtérl sokszor;
De mint adhat sz számot,
Kérnek tőled vámot
Inség akkor rád for!
Hamis gondolatid,
S' rút botránkozásid
Hidgyed fel-vadnak róva;
Sok káromkodásid
S' csalárd vádolásid
Kéizen állanak írva,
Tobzódó életed
S' csél csap beszéded

Előd-

Elődben lészén rakva.

Még azt-is meg-mérk
S' tölled számban kéri
Mennyit léptél hijában,
Mint adtál tanácsot

Es miben bibázott
S' kiket ejtettél kárban,
Hány szempillantásod
Csábított mást, szájad?
Hidgyed nem marad abban.

Mind enyi sok vétkem,
Furdal s' gonosz férgem
Vádol engem izüntelen.
Nem mondgya életre
Hanem ítéltre,
Mélto úgy mond a' tűzre.

Jaj s' borá légyek már,
Kit veszedelem vár
Mert nem szolgáltam biveni
Ah Szenteknek szente!
Aron szép veszfzeje!
Ki ád vizet szememnek?

Hog

Hogy bűnöm sirallom,
S' vétkem meg-válhassam,
Ki ád erőt nyelvemnek?
Ne bánd hogy ba szóliok,
S' kegyelmet találok
Nállad bűnös lelkemnek.

Hogy keresztfán fűgtél,
Es szomjan epedtél
Akkor de mit kívántál.

Mit szeretet főzött?
Hogy ily kínra ejtett
Akkor de mit gondoltál.

Bizony nem ezüstet
Arany és gyöngy levet
Akkoron öbajtottál,

Ertem szomjuhozátál,
Ertem ként vallottál,
Ertem mindent szenvedtél,
Ertem meg holtál,
Ísmét fel támadtál,
Hogy életre vihetnél.
Oh áldot szeretet!

B

Vér-

Vérrel testéd földet,
 Hogy engemet éltetnél.
 Nincsen a' fűvekben,
 S' kövek erejében
 Orvossága lelkennek,
 Nincsen a' vizekben,
 Forró hév földökben
 Tisztulása bűnömnek,
 Hanem Christus sebe
 Csak véres földője,
 S' gyógyítója sebemnek.
 Iffiuságom vétkét,
 Szabad kényén éltét,
 Ismervén, kefergetem,
 Mert rút feredőjében
 Mint virágos kertben
 Szántszándékkal hevertem,
 Ez kis könyörgéssel,
 S' alázatos szível
 Istenemet kérlektem.

Törede

Töredelemmel könyörgéshez
 való készülés.

K áltok míg élek
 Bűnömből fel kelek;
 S' im kegyelemért mégyek,
 Oh gazdag kegyelmű
 S' nagy irgalmas kedvű
 Isten hozzád fítek!
 Vétkemet ismérem
 S' haragod, kérlelem
 Hogy még kedvedben legyek.
 Kelly-fel azért lelkem,
 S' rút kérséget szívem
 Tőled immár megszűnve;
 Vidámulásodért
 S' igazulásodért
 Bőv engesztelést keres,
 Christus érdemével
 Brőt ad, az kívül
 Minden bűnt rólad el-vesz.
 A' magas egeket

Bz

Bis

Bir e' széles földel,
 S' minden fejedelmekkel,
 Kinek nagy erejét,
 Rettegem veszfejét
 Méltó meg reméléssel,
 Mert fel-hatott vétkém,
 Szapora esetem
 Ártalmas ingerléssel,
 Klért nyilván értem,
 Az mi méltán nekem
 Lehet azért jutalmom,
 De lágyítsd-meg szívem,
 Uram kedved vegyem,
 Sok bűnömöt sirassam,
 Mostan fájdalommal
 Es végre sok kénnal
 Azokat ne jajgassam.
 Könyörűly én rajtam
 Kárhozatot hoztam
 Temerdek utálással,
 Fordítsd rám orczádat
 Szánd gyarló Szolgádat

Erő-

Erősiud Szent Lelkeddel.
 Testem túnyaságát,
 Vakmerő rúságát
 Ne büntesd méltó kárral:
 Régi kísértetnek
 S' ereje éltetnek
 Ne hozzon már több veszélyt.
 Ne számláld vétkemet.
 Ezer esetimet.
 Kiben te ellened élt.
 Sok csélsapásokkal,
 S' trágár tréfálással
 Buján gyakran kit beszélt.
 Irgalmafságodbul
 Sok undokságimbul
 Mosogasson szent véred,
 Könyű meg-jobbítnod
 Hozzád fordítanod
 Mert azt mástol nem kéred,
 Istent erődet
 S' drága kegyelmedet
 Te magadtul el-éred.

B 3

N

Ne hadgy hát magamnak,
 Testi pártolásnak
 Akarmi idejében.

Te oltalmazd nélkül,
 Mert hamar el merül
 Ismét gonosz bűnökben.

Támogasd férgedet,
 S' rémült szegényedet
 Ne essék ki felelőben.

Bűntetésed terhére,
 S' annak keménységét
 Nehéz ugyan fel-vennem.

De mint kicsiségem,
 Szenvedheti restem
 Magamat nem kéméllem.

Légyen reménységem
 Kegyelemmel nekem
 S' ne hadgy meg szegynőnem:

Vigasztal mindenben
 Ez gyarol életben
 Maradjak meg hittségben.

Erőm felett ne hadgy,

Ki

Ki hatalmas Ur vagy,
 S' borulnom kísértetben,
 Irgalmas vezérem
 Légy, hogy ellenségem
 Ne ejtse lestőrében.

*Penitentiára indúlt szívnek
 könyörgése.*

Hatalmas Isteniség,
 S' méltóságos Felség
 Kikol az egekben,
 Rád néz könyves szemem
 Szorongat inségem
 S' jutottam rettegésben,
 Mert szívem el-falúlt
 S' rút vértékben borúlt
 Ne hadgy eszem kétségben.
 Nem tudom mit tégyek
 S' hová bújjak mennyek
 El-ér mindenütt, karod,
 Ektelen életért
 Sok beszédű űzésért

B 4

Fel

Fel-talál te haragod,
 Ha asz(zú) kőróján
 S' el-hervadt virágján
 Nem könyörül jóvoltod.
 Igaz hogy vétettem.
 Sok bűnt fűztem s' nyeltem
 Jártam ellened Uram,
 Mert gyarlóságomtól,
 Sátán bálójától
 En magamat nem óttam,
 De Istenségedet,
 s' Hármasszemélyedet
 Ugyan szivből imádtam,
 Az Acháb bálványát,
 s' Jeroboám borját
 Segítségül nem bittam,
 Fa, kő, ércz. Istennek;
 Az Dágon ördögnek
 Soha én nem áldoztam.
 Erőtlen ségemből
 Nem vakmerőségből
 Bűn almában haraptam.

Tiszta

Tiszta léleked,
 S' igaz büntetésed
 Vethet Uram pokolra,
 Atyáim rutsága,
 S' magam gonofsága
 Mértán ejt kárhozatra,
 De a val el nem vész
 Irgalmad, hogy ha néz
 Szél tergette polyvadra
 Adámost, és Evát,
 Hogy ötének az almát,
 El nem vezítéd azonnal;
 Kélt vér ontásért,
 S' első gyilkosságért
 Meg-feddéd csak haraggal;
 Saulst is útyában,
 S' formó haragjában
 Büntetéd csak vakossággal.
 Könyörűly rajtam-is
 Múlyon haragod-is,
 Hadd dicsirjen életem,
 Ne nyújsd ki károdát

B5

S' tedd-

S' tedd-le oltorodat,
 Nebűntesséd érdemem :
 Az míg éltém csakély,
 Ne talállyon veszély
 Ne kárbozzék-el lelkem.
 Lám keresztfán csüggő,
 S' veled edgyűtt függő.
 Tolva) esék kedvedben,
 Edgy fobászkodásért,
 S' végső könyörgésért
 Fogadád kegyelmedben,
 Ki tölled-is nem félt,
 S' világ-is meg-irélt
 Hozád ismérétedben.
 Uram szűletésed,
 S' munkás epelégéd
 De vallyon s' kinek használ
 Véres veritéked,
 S' ennyi szenvedésed,
 Reménységgel kitéplál a
 Poklokra szállásod,
 Es fel-támadásod

Bűnőst keres, és talál.
 Oh áldott J E S U S M I
 Edes áldozatom !
 Ne hadgy bűnőmben vesznem.
 Hitet, szeretetet,
 S' erős reménységet
 Teremts ujjonnan bennem,
 Sok kinszenvedésed,
 S' Atyádnál érdemed
 Használlyon kérlek nékem..

*Más azon töredelmességgel
 való könyörgés.*

V Edd eszedben szivem,
 Ismérd kicsinyiségem
 S' meg-gondollyad mivóltod,
 Eltem gyenge süveg,
 S' víz buborék süveg,
 Múlik óránként napod,
 Elmém bujdos, lézzeng,
 Eltem hervad s' fetreng,

Hogy

Hogy közel izám adálod,
 Könyvem mint víz árad,
 S' minden tagom lankad,
 Kétséggel foly reményem,
 Hogy élkem fellelésg,
 Idveffégem kétség
 S' csügg czérna szálon lelkem.
 Mint merjem kezdeni,
 S' kegyelmedet kérni,
 Bátran tölled Istenem?
 Mert ha meg gondolom;
 Vagyok agyag halom,
 S' föld szennyeiből való por:
 Őt érzékenységem:
 Vesztezte épfégem,
 Rontott őrdögli tábor,
 Még is sok haragra,
 Ki vagy egek Ura
 Indhottalak sokszor.
 Holott az Angyalok,
 S' Mennyei szent Karok
 Tisztelnék rettegéssel.

Kor

Koronázott szűzek,
 S' bődögült seregek
 Néznek nagy rettegéssel:
 Tenger háborodik,
 Föld, s' égingadozik
 Előtted szörnyűséggel.
 Télben posvány szőnyog,
 S' dongó légy sem bolyog
 El bújaak reves fában,
 Csak a' terméshentől,
 S' mulandó időtől
 Félnék ártatlanságban.
 Hát én mint rejtezzem;
 S' hogy búzódm fedezzem,
 Ki vagyok nagy átokban?
 Mert én mind ezeknél
 Ocsmányba' legyeknél
 Vagyok, gyarlóságomból;
 Bpségből vétkezett
 Sok bűnnel fertőzött
 Vagyok indulatimból,
 Ki nem merlek nézni

Ho

Hová tudgyak bújni
 Ha üldösz haragodból?
 Régen Choré's' Dáthán,
 Ha kárhozott méltán,
 Feddődven csak Mósesre,
 Jaj nékem, kit szűklég
 Szorongat sok iáség,
 Mint állyak itültre?
 Mert én teremtettem;
 Bánván Istenemet,
 Méltó vagyok a' tüzre!
 Csak ez reménységem;
 Meg-esküdtél nékem,
 Hogy nem örűlsz vesztemen;
 Csak hogy szeresselek,
 És téged féltvelek
 Részes lészek véredben,
 Ha te nem biztatnál,
 S' illy szókkal nem szolnál.
 Bizony esuém kétségben.
 Ne vesztsek bűnömben
 Im Uram elődben

Te

Terjesztém vérkeimet,
 It süjtold és égésd,
 S' álnokságom üldözd,
 S' ostorozzad testemet,
 Csak hogy bóliom után
 Nézhessetek méltán,
 S' fogadd hozzád lelkeimet.
*Még is más azon töredelmes-
 séggel való könyörgés.*

Jaj süilem csendűlő,
 Mint réz tárgy pendűlő
 S' rettentő hirem jutott!
 Szívemet rút féreg,
 Rágja mint a' wéreg
 Melly épségemben rontott,
 A' sok bűn vádolás,
 Ez a' lelki romlás
 Minden jókitúl meg-fosztott.
 Ördögi kifirtés,
 S' gonosz ok keresés

Miat

Miatt, szüntén bódúltam,
Reménységem fogyott,
S' kétségem rám omlott.
S' árvaságra szorultam!
Mint víz jeget zaja,
Hogy partot szaggatgya
En is olyá jutottam.

Mint bagoly odúban
Rejezem kúpyóban;
Rettegek álomui is,
Ha valami zördül,

Minden tagom pészül
Félek árnyékomul is;
Mint ha föld el nyelne,
S' tenger habja verne,
Tévelyodom széltül is,

Gondolatom kever
Mint edgy habzó tenger,
Csak nyavalog életem.

Elmém komorodott,
S' lelkem szomorodott,
Mert jól érzi el-estem;

Rothant tekelvekkkel,
S' fene ötte sebbel
Rakva szívem, és testem.
Lám Uram a' puszván,
Réz kigyó keresztfán
Sok beteget gyógyított,
A' Mofses vezrszeje,
Szentek térd kötője
Mennyi embert meg-tartott;
Soknak csak árnyékja,
Szenteknek rongya
Sokat életre hozott.
Hát ki azt fundálad,
S' világot alkottad
Mit nem cselekedhetel!
Hóltakat élelvezhetz,
S' elevenet el-veszthetz
Mély poklokra-is vethetz;
Világon az életre,
A' Mennyei örömré
Hozzád térőket vithetz
Te vagy az igaz út

Csak te általad jút
 Minden a' boldogságra,
 Isézd lépésimet,
 Tudgyam ösvényidet,
 Ne mennek az balátra;
 Nálad nélkül semmi,
 Minden indúl veszni,
 Eszetik kárhozatra.

De mit cselekedgyem,
 S' kedved miként nyertem,
 S' kedvedben mi ejihetne?

Szívemet lámpásúl,
 S' véreimet olajúl

Egetném, ha lehetne;

Adnám szerelmedért,

S' áldoznám vérkemért,

Csak kedved segitene!

Barmok áldozatya,

Azok füst illatya

Tudom nem kell renéked,

Mert ha az kellene,

Becülac s' nisztele.

Szél

Szívem azzal-istéged,

Te ajándékidból,

S' marhám javaiból,

Tűzrerakuám előred.

Ez füstölő csepűt,

Mint gazdag méh köpűt

Bé-mutatnám jó kedvel,

Tudom néz szándékra

Nem az ajándékra,

Látod ki van mi szível:

Mert hozzád térőket,

S' kegyelem kérőket,

Nem kergeted-el tölled.

Ne nézd gyarlóságom;

Im látod szándékom,

Téged keresoi indúlt,

Ne veszedsz, ne büntesd,

Erdemem ne kergetsd

Lám előtred le-borúlt,

Széltűl hánytatott,

Bűnnel rúhtatott

Fejem látod rád szorúlt.

Cz

men

Istenhez való esedzéssel ke-
gyelem kérés.

O Hte bődolgságnak,
S' minden jók árjának
Kút feje, nagy Isteniség!
Látod el-rútultam,
Bűntől el-bádogyattam,
Szorongat nehéz inség,
Légy kegyelmes nékem,
Noha nem érdemlem,
Ne rongálljon rút kétség!
Bizzék reménységem,
Ne rettegjen szívem
Vakmerő dolgaiért,
Te kivűlled félre,
Hogy idegen földre
Ment, testi szabadságért,
Szépsége hol veszett,
S' romlása érkezett
Sok veszedelmekre ért.
Oh te bő kegyelmű,

a' Ke

s' Kegyes legedelmű
Ur te hozzád kiáltok!
Ne hadgy, kit sok rúttság
Rútított hamiság
S' környékezett sok átok,
Szidalom, gyűlölség,
Kárhozat, s' kissebség,
Kedvet bát mint várhatok?
Nehéz rufakodnom,
S' könnyebb tántorodnom
Mert a' test rest s' nyavalyás,
Az észton ingerlő,
Párt-űtő, s' ész vesztő,
Erőtlen a' vigyázás,
Ki miatt szemérem
Lélek körül terem,
Es szomorú rútulás.
Kinek dögös mérge,
Folytób esetekre
Gyakran bizelkedéssel,
Mellé gonosz okot,
Hord rút gondolator,

C 3

A'

A' testnek kényeséggel,
 Kinek ha meg hajol,
 Szokás lesz; s' nem gondol.
 Ugy kedve e' szégyennel.

Illyen a' nyavalya,
 Felséged jól látja
 Ki gyarlóságunk bírja,
 Nincs kivülled erő.
 Minden csak veszendő
 Világot az ki lakja,

Te tölled egyedül
 Mennyei élet gyűl,
 Ha te gondod táplállya,
 Nyisd ki hát kedvedet;
 S' bocsásd Szent Lelkedet,

Te el-vetett férgekre,
 Tegyen már velem jót,
 Tartsa e' szív hajót,
 Ne jusson vég veszélyre,
 Te ellened való

Szidalmas, és gyarló
 Szokott ferétségére.

Szi-

Szívet töredelmest,
 Életet szemérmest
 Adgy irgalmaságodból;
 Lelkem meg. vidúlljon,
 S' büntet ne bódúlljon,
 Akár mi nyalánk okból.
 Mindenekben félljen,
 S' szeressen, s' tisztellen
 Tőled vőtt gazdag jókból.
 Segítséged készen
 Légyen, ki őrizzen
 Minden kisergetiben,
 Erőt a' túnya test
 Ki gonoszra gerjeszt
 Ne vegyen semmiképpen.
 Hogy valami vakság,
 S' ördögi csalárdság
 Ne vigyen több veszélyben.
 Szentely te magadnak.
 S' irgalmaságodnak
 Előbbi hívségére,
 Hozzám kegyelmes légy,

C 4

Bos.

Boszszút róllam el-végý
 Ne nézz éltém vékése,
 Nagy gyarlóságomból
 Bsett vagy szándékból
 Undok ingerlésimre.
 A' te Szent Lelkedet
 Ha nállam marasztod,
 Nem lészek setétségben,
 Minden veszedelem
 Ellen, meg-tart engem
 Kegyes tiszta életben,
 Hogy méltatlan voltom
 Vigan lássam holtom
 Után, a' dicsőiségben.

*Az el-hagyott állapotban
 maga vizsgálása.*

MIt háborgatsz lelkem,
 S' mit támadsz ellenem,
 Rontod szívem kétséggel?
 Nem rövidült keze,
 Teremtőd ereje,

Jón

Jón majdan segétséggel,
 Bé-tölti szűkséged,
 S' rontya ellenséged
 Meg-isméred ezennel.
 Tűrd csak csendességgel,
 S' fogadgyad örömmel
 Bús lelkem bánatidat,
 Mert nem történetből,
 Hanem érdemedből
 Erzed most fájdalomidat,
 Mint arany a' tűzben
 Tisztuló büntetésben,
 Hogy vehesd jutalmidat.
 Zugolódó ne légy,
 Keményb ostrom ne végy
 Mert Uraddal van dolgod,
 Ki nézi szíveket,
 Vigálya veséket
 S' ugy adatik csak földod,
 Az mint találta tik,
 Fontban ugy merítik
 Te alázatosságod.

Cs

Söt

Sőt áldgyad ó angyal,
 Hogy gyarlóságodként
 Próba alá is vetett,
 Hogy tűzes menykövel,
 S' pokolbéli tűzzel
 Haragiában nem vesztett.
 Mert kicsiny hévvel,
 S' kissébb szeretettel
 Retegred teremtetted.
 Mennyit hívott sokszor,
 Látván vagy hamu, s' por,
 Mutatván kegyeliséget,
 Akaratos elted
 S' kényén járó lépted
 Nem ismérén kegyelmét.
 Pokolbéli hályog
 S' ördögi rút tállyog
 Rontván szíved félelmét.
 Noha rút irigység,
 Es útált kényesség
 Rajtad el-havalmazott,
 Jóra való restség,

s' go

S' gonoszra feleltés
 Akarattára hajtott,
 Tétovázó kétség,
 Szemtelen gyűlölség
 Értelmedben vakított.
 Ne esél kétségben,
 Légy jó reményességben
 Fel-kél kedvedre napod,
 Noha esapkod ostor,
 Mint a' tövis bokor,
 Mutatván gyarlóságod,
 Csak ismérd-meg Urad,
 Es alázd-meg magad
 Jóra fordúl bánatod.
 Várom és óhajtom
 S' epedve kiáltom
 Azért Uram Sz. Lelked,
 Mint a' sovány földet,
 Engem aszszú fűvet
 Hogy élefszen harmatod.
 Csak lelkemre tekints,
 S' bűneimből tisztíts

Bár

Bar ne adgy Uraságot.

Szánnyad ocsmány férged,

A' ki szivbőltéged

Mostan kérlelöl akar.

Látod nagy ohajtva,

Es síve szakadva

Ajódon zörget s' vákar,

Rá bízott girából,

S' néki adott jókból,

Talám még hasznót akar.

*Könyörgés hogy Isten szegény-
ségben ne hadgyon.*

Búult életemnek,
Szomorú szívemnek

Bóldog gyönyörűsége,

Felséges Ur Isten,

Ki vagy mindenekben,

Lelkemnek édesisége,

Kisded s' el-bagyatott

Te reád maradott

Fojem minden szükségem.

Előre

Előtted im azért,

A' te kegyelmedért

Ohajt lelkem s' kesereg,

Gondviseleő kedved

Kéri fel-emellyed,

Noha nem hasznos féreg,

Lásd hogy igen szegény

Mint el-utált edény

Vezér nélkül szédeleg.

Régulta szemléli,

S' örömmel beszéli

Sok irgalmaságodat:

Szegényekhez való,

S' bőveléggel tápláló

Ezer áldomásodat,

Hogy majd fel-emeled,

S' a' porbút fel-vészed,

Kis kelleetlen szolgálodat.

Nem érdemlem úgy van,

Ki éltemben gyakran

Gonosz cselekedettel,

Kedved meg-bántottam,

S' ma-

S' magam rutitottam,
 Szentelen ingerléssel,
 Irgalmadat venném,
 S' dolgom említeném,
 De medgyek illy szűkséggel.
 Ertsed kegyelmedből,
 Mit kívánniak szívből
 Uram Szent Felségedtől,
 Szály-le kérésemre,
 Ne nézz érdememre
 Mi nem függesz embertől,
 Segély szűkségemben,
 Hogy előmentemben
 Dicsőíjelek mindenből.
 Mutasd el-rekesztett,
 S' méltán töllem rejtett
 Kedvét táplálásodnak,
 Sokáig ne hadgyad,
 S' táplálásra nyíltad
 Gondgyát, áldomásodnak,
 Add-meg kegyeremet,
 S' ruhátlan testemet

Ne hadgyad pirulásnak.
 Nyíld-meg az én számat,
 S' vidámitd orcámat,
 Mondhassak hálá-adást,
 Irgalmafságodból
 Tégy én velem már jól;
 Ne szenvedgyek útálást.
 Lássák kik gyűlölock:
 S' meg szégyenfilyenek
 Hogy adtál vigasztalást.
 Szemeim rád néznek,
 Segítséget kérnek
 Mert nyavalyában vadnak,
 El-fogyott kenyérem,
 Nincsen jóvedelmem
 Szűkségim szorongatnak,
 Buult gondolatim,
 S' mardoló bánatim
 Ide, s' tovább ragadnak.
 Csendesítsd elmémet,
 S' töltsd bé kérésemet
 Te sok áldomásodból,

Szándékom igazgald,
Dőltében támogasd
Gazdag bírodalomodból,
Parancsoly hogy éljek,
S' táplálást már vegyek
Te szent akaratodból.

A' te kegyelmedet,
S' gondviselelédet
Tartsd csak idvességemre,
Kértemre mert ha néz,
Lelkem úgy el nem vész,
Világ sz irgalmas életre,
Kiben légy vezérem
Szent Felséged kérem,
Ne mennek letérségre.
Elmém gondolkodva,
Kére, s' nagy ohajtva
Istentől vigasztalást,
Hogy kicsinyiségemnek,
S' el-fogyott igyemnek
Rendelne kis táplálást.
Szükségemhez közel,

Írást

Írást mindég őltizel,
Várván reám áldomást.

*Ísmét maga vigasztalásáért
való könyörgés.*

V Iseld békefénygel,
S' kegyes csendességgel
Bús lelkem bánatidat,
Vegyed ajándékul,
Hogy nagy akadécul
Látod most barátidat.
Tartsad jutalmaznak,
S' nem bosszús igazdnak,
Ez szomorúságidat.
Ellened ő ne légy,
Hogy nagyobb kedvet végy
Illy tusakodásodban,
Félelmet el-kerüly,
Kétségben se merüly
Méltó búfúlásodban.
Ely tántorgás nélkül,

D

Mert

Mert nem véletlenül
Vetett Isten táborban.

Örvendezz hogy ismér,
Hogy büntet, és meg-mér,
Te gyengeséged szerént :
Véle viszfát ne vonny.

Mert keményb ostrom fon
Ingerlésed naponként.

Alázd-meg magadat,
Hogy vigasztagodat
Lássad vigan mint nap fényt;

Reményed kegyelmét,
Ki most fenytékét
Bocsátá bús fejedre;

Ha próbába most tett,
Prédára nem vetett,
S' nem bizott ellenségre.

Nem hogy szégyenítsen,
De inkább segítsen,
S' fel-indítson az égre.

Ösvényt mutat ezzel
Ez kicsiny ösztönnel

Noha tessék keśerves.

Nem fordúlt ugy szemre,
Rolad, hogy ne nézne
Ismét ki nagy kegyelmes.
Sujtolása nem árt,
Tűled el fordít kárt
Hogy légy hiv s' engedelmes.

Szive rajtad esik,
Noha kicsit kékik
Tőled illy kísértetben,
Nem hágy, fel emel még;
Tudgya mikor szűkség,
S' meg teként szűkségedben;
Fel-támad az csillag,

Ki most alig villag
Előted sötét kőben.

Mit keśergesz azért,
Hasznos nyavalyádért
Oh meg félemlent szívem:

Miért kételkedel,
S' oly igen törődöl,
Ha utálnak-is engem.

No

Dz

A' sok

A' sok undok bűnért,
Szállott, ki bocsászt kért
Méltó hát el-szenvednem.

Ajándék ez, s' nem kin
Illy hasznos győtrelemn.
Kinek jutalom készűl,
Boldog inséges út,
Kin dicsőiségre jut,
S' a' gonosz is meg feszűl;
Az igaz kin vidúl,
S' bitrabban meg indul;
Nyeri az eget részűl,
Támaszd hát Uradra
Dolgod, fő gondodra,
Meg szánnya nyavalyádot:
Nem borít el az bab,
Ki irigységgel csap,
S' környűl vőtté bajodat.
Fel-kel majd te Urad,
Az te nagy jutalmad
S' el-rontya szidalmadat.
Hadgyon azért ha így

Vilel csak benne hídgy
S' tőle Szent Lelket kérj;
Bírd: úgy szivedet,
Hogy illy inségedet
Meg-győzően kegyelmet érj.
Mennyből jűn sok haszon,
Ha te is lélsz azon
Hogy méltán oda fel érj,
Irgalmas Ur Isten,
Ne ítélj éltemben
Erdemlett büntetéssel!
Bűnöm sokaságát,
Ne nézd gyűlt rúságát
Haragos tekintettel:
Töröld-el szeplőjét,
Sok vétkem vesztőjét
Törd el hozzám térteddel.
Az én inségemnek,
Mint az Danielnek
Útját találja kedved,
Mert el-bádgyatt lelkem,
Küldgy eledelt nékem:

Híszem vagyok te férged.

Sies Saul az mig

Környűi végyen, addig

Kedved vélem jól tehet;

Szükségemre könnyen

Hogy morfálék légyen,

Károd nélkül meg-lehet.

El-múlt harmad napom,

Hogy éhezve várom

Gazdag elededet:

Telepítsd-le szolgád,

Szomorun klímád,

Szegd néki kenyeredet:

Légyen mi érteke,

De semmi rejteke

Te kívűled ne légyen?

Az te áldomásod,

Vissellye Angyalod

Mindenekkel jól tegyen,

Hogy irgalmas úton,

Fel ségedhez jussom

S' örök életet vegyen.

Ez egynéhány versel,

Istent könyörgéssel

Hogy kérném kegyelemre,

Edgy kis fülemille

Nagy vígan énekle

Néznek jó reménlégre,

Nincs senki felejtett,

A' kiket teremtett,

Van gondgya minden testre.

*Bűneit ismervén Istennek ke-
gyelméért könyörög.*

Retegtet sok vétkem,

Kit ellened töttem

Bgek felséges Ura!

Nincs épség testemben;

S' bódúltam elmémben;

Jutottam szorgos bura,

Ha nem segít Károd,

S' nagy irgalmaságod,

Béő esem poklokra.

Mária Magdolnát
 Csak nem bűnök anyját
 Meg haladtam vétkekkel
 Az kegyetlen Saulust,
 S' álnok Phariseust
 Mert el-értem bűnökkel,
 Az Dágon papjait,
 Cajasás szolgait
 Káromló beszédekkel,
 Illy úndok vétkekkel,
 Az eget szememmel,
 Miként merjem már nézni,
 Mert föld és nap fénye,
 Csillagok szép színe,
 Engem fognak vádolni,
 Hallékom falai,
 S' föld test. m. ruhái
 Kezdenek kárboztatni.
 Az négy Elememtom,
 Kiből épült tagom
 Ellenem kiált nagyon,
 Mert érzékenségem,

Zabla

Zabla nélkül nyelvem,
 Járt gyakrabban szabadon.
 Kléri felek igen,
 Meg esema' jégen,
 S' el ne veszszek a' vámon.
 Kérlek azért segits,
 S' bűn-imból téríts,
 Bgek felséges Ura,
 Lelkem soványágát,
 Elleszd szomjúságát,
 Vezesd élesztő kútjára,
 Hogy semmi késértet,
 Melly ellenem jöhet
 Ne juttasson több bűnre.
 Irgalmad ne mullyon
 Velzély ne talállyon
 Engem rusnya nyűvedet.
 Ki fogja meg. karod,
 Ha az akaratod
 Hogy fel-vedd szegényedet,
 El. veszett juhodra,
 Szarándok szolgádra

D,

Mo

Mostan nyújs-ki kezedet.

Ne veszeled férgedet,
S' romlott cserepedet,
Melly esedez tenéked,

Ha nem véteit volna;
Most miért óhajtna
Késérgéssel elöted,

Te-is mit engednél;
Ha bűnben nem lelnél,
S' nem vétenék ellened.

Ha kegyelmedben véssz,
Örökké áldott lélsz
Térnek hozzád Pogányok,

Látván hatalmad nagy
Ahoz irgalmas vagy,
Dicsir mindenek ízálok;
Eltem s' holtom végét,
S' bűnös lelkem rögjét
Vezessék szent Angyalok,

Bűneimről vallást
Tévén, s' vigasztalást
Várván csak Istenemről,

Ké

Kérvén meg-halgalton
Sebemből gyógyítson
Mert sebheitem bűnömötől,
Az Dudvág berkében,
Egy rétem ízéliben
Sirván bűnömön szivből.

*Ismét Penitentiára indúlt szív-
nek buzgó könyörgésével
könyörög.*

MElységes szerettség,
Környül vött nagy inség
Uram sok rettegéssel,
Majd el-fojtyák szívem
Elődbe ne vigyem
Fájdalmam késérgéssel;
Erőt vésznek rajtam,
Ellened hogy jártam
Hanem nész kegyes kedvel.
Alhatalanságom,

s' Vak

s' Vakmerő rutságom,
Nem érdemlik kegyelmed,
Nem is méltó vagyok,
Mert bűneim nagyok,
El-balgatván figyelmed,
Hogy irgalomságra
Térj vizsgálásra
Mutatván segedelmed.

Té előtted még-is
Ha bűnöm illeszt is
Le-függesztem fejemet,
Tőredelmességgel
Szolván, szelédsséggel
Ki nyitom kezeimet,
Hogy kis buzgóságom,
S' alázatosságom
Keressen mi érdemet.

Tánya gyarlóságnak,
Sok gonofságoknak
Arja lelkemet follyá,
Testem fajtalanul
Természeteemben fül,

S' torkon fogva hurezollja;
Erzékségemet,
Kivel bus szivemet
Több bűn igen uniszollja
Hamisságom oka,
Ki tántorodásra,
Mind untalan ragadott,
Negédes akarar,
Kire a' bűn árratt.
Tudom illy veszélyt adott;
Sok gonosz gondolat
Font dögös fonalat,
Kin lelkem el-bádgyadott.
Ide, s' tovább sokszor,
Noha látott ostor
Testemmel el-bajlottam,
Kiszűrtő ingerlés,
S' gonosz ok keresés
Miatl hamar bódultam,
Szemérem rutságot,
Társul gyakran hozott,
Kiben meg-gyarapodtam;

Az kiből most immár,
 Mint rest s' erőlen lár
 Kész volnék fel-ébrednem,
 Meg-igazulásért,
 S' kívánt kegyelemért,
 Uram kedvedet kérném.
 De fonnyat gaz lévőn,
 És bűnös föld színén,
 Nincs erőm arra nékem.
 Segető karodat,
 S' irgalmasságodat
 Nyújtsd azért kegyelmeddel.
 Téríts-meg engemet,
 S' balgatag szívemet
 Oktassd Szent Lelkeddél,
 Hogy fénlő világom
 Légyen s' fényes napom.
 S' bírjon te félelmeddel,
 Vedd-fel lelkem gondgyát,
 Mosd-el sok mocskoját
 Meg-undokúlt szívemről,
 Hogy a' bűnnek habja

Lel-

Lelkemet ne csapja,
 Szűrtelen öktelenül,
 Végy-el minden szeplőt,
 Lelkemről, s' bűn gyepőt
 Fordíts-el életemről,
 En címémet bírtad,
 Szent dolgokra bírtad,
 Minden mozdulásimat,
 Tenéked szolgályn,
 Lelkem magasztalyn,
 S' minden mulatságimat,
 Benned helyheztessem,
 S' tölled el ne essem
 Visszeld akaratomat.
 Rattennyen-meg szívem;
 Féllén kicsinységem,
 Ellened felne kellyen;
 Öktelen életet
 Ki eddig vezetett
 Bátran távol kerüllyön;
 Vakmerő ingerlés,
 Kiből szégyen kelés

Kéne,

Keloe, rajtam ne legyen:

Ellenségim száját,
Tartsd zablán szándékát.

Fordítsd el gyalázattyát,

Te üldözz, és kergesd.

S' itt tizeddel égés,

Mint kezeld munkáját,

Hogy a' büntetésben

Irgalmasság legyen,

S' vegye-el annak fullját.

Szívem, s' minden kedvem,

Erőm, s' tehetségem

Kiért Uram tiszteljen,

Gondviselésédért,

s' Hozzád vévésédért

Hála-adatra térjen,

Mindenkor szeressen,

Szükségemben teljen

Segedelmet: úgy legyen.

Más azon penitentiára indúlt

léleknek töredelmes kö-

nyörgése.

Mennyei nagy Pelség,

Ki retteg föld, s' mind ég

Hatalmas rémüléssel,

Félt haragodat

Lelkem, mert sok jódat

Vette fertelmes kézzel,

Jótéreményidért

Sem becsült, sem dicsért

Hála-adó hirséggel,

Alázatosságom

S' kicsiny buzgóságom;

Ha tettszett valamiben,

Nem vólt álhatatos

Mert még útálatos

Dolgot fogott kezében,

Negéndes ingerlés,

Bűnre lött vezérlés

Tett hitegetésében,

E

Az

A' ki-tántorodást,
 S' lelki haborodást
 Hozott sok veszélyekkel,
 Idegen nyavalyát,
 S' büntetésnek súlyát
 Rettető kissebséggel,
 Szomorú útalást,
 Mészze tölled hajlást
 Nehéz számkivetéssel,
 Kinek inségéből
 Im holt mélységéből
 Ur Isten már kiáltok,
 Noha nem érdemlem,
 Hogy jőjjön kegyelem
 Irgalmasságot várok,
 Könyörülly én rajtam,
 Mert im el-bódultam,
 Majd kárhozatra jutok:
 Haragod rettegem,
 S' vétkemet kefergem,
 Elsetimen jalgatván,
 Rútsági a' kinek

Büntetéssel ölnek
 Búsult lelkem ajtaján,
 Szabadítsd mérgétől,
 Dühösködésétől,
 Eltem végső óráján.
 Irgalmazz énnékem,
 Légyen reménységem
 Te nagy kegyelmed felől,
 Régi bocszszontásim,
 S' talált álnokságim
 Ne vonnyanak kedvedtől,
 Rontsd-el a' rossz szokást,
 Akadályt, s' tántorgást:
 Küldgy Sz. Lelket mennyégből.
 Látod a' természet
 Gyarló és meg-veszett,
 Rakva sok kívánsággal,
 Nyalánkságon ragad,
 S' bocszszúságra dagad
 Kevély sok változással,
 A' tiltott dolgokon,
 Akár mi kis okon

Mulat sok akaratnal.

Te azért egyedül
Kitől minden éppül
Fordíthat szent életre,

Minden vétéséget
Ronthatsz s' ellenséget
Kit vitt rút esetedkre,

Te ellened való
Meg nem számítható
Gonosz cselekedetre.

A' kik bocsáztú-állást;
Végzetlen kin vallást
Te tőlled érdemlenek,

Igaz itéleted
Szerint, el-vesztethet
Lelkem, ellened meggyek;

Hatalmasságodért,
S' ilyen inségemért,
Ki előtt panaszta regyek

De illy kis erőden,
Gyenge féreg ellen,
Mi halzon meg-mutatnod?

Erőd,

Erőd, fa levélen,
Kit a' gyors szél fönnyen,
El-hány, azt nyomorgatnod?
Nem teszük meg avval,
Ha fizetsz pokollal
Régi irgalmasságod,
Híszem te nem örülsz,
Mert senkit nem gyűlölsz;
Hogy valaki el-veszszén,
Ki a' bűnösökért
Jöttél s' váltságokért
Hogy senki ne rettegjen,
Felségedhez megyünk,
Idvességet kérünk
Igazúlljunk-meg ingyen.
Légy kegyelmes azért,
Es sok bűneimért
Méltó ostort ne bocsáts,
Vereségben kémélly
S' irgalmassággal élly,
Ne fodgyon vigasztalás,
Szánnya szent Felséged

B₃

Kis

Kis kellettlen férged,
 A' ki bizony nyavalyás.
 Küldgy szentelő Lelket,
 Erzékenységimet
 Ki magának foglallya,
 Minden indulatot,
 Ki büfionel mulatott
 Környülem meg-tapodgya,
 Akaratom birja,
 S' gyarlóságtúl ójja,
 Légyen földed lakója.

*Itt az teremtésért Istennek
 hálát ad.*

Császárok Császára,
 S' menynek földnek Ura
 Nagy hatalmú Ur Isten!
 Ki dicshet méltán,
 Sok javaid látván
 Mindgyarást, a' kezdetben,
 Mert bölcs rendelésed,
 S' nagy gondviselésed

Ismerszik teremtésben,
 Miot abroncs hallása,
 Kék égnek állása
 Környül vőtt javaival,
 Hóld és nap járása,
 Planéták forgási
 Kertűnek áldásával,
 Tengernek vizeit,
 A' földnek fűvei,
 Táplálóak hasznaival.
 Embert szép termettel,
 Okos értelemmel,
 Aldád Uram, s' föld Urrá:
 Világ szép javait,
 Es minden vadait
 Ofztád kívánságára,
 De vakmerő volta,
 S' háládatlansága,
 Sok bünt ellened túra.
 Nem csak személyeddel,
 Földi Istenféggel
 Sokat fel-magasztaltál,

De kit nagy éretekkel,
Eszízel, s' bölcsességgel
Erdem kívül tubáztál:

Minden kívánta jót,
Ahoz kenyeret, s'ót
Szükség kívül is adtál.

Föld temérdekségét,
Hoszfűt, széleségét
Adtad Uram emberért,

Rajta való vadak,
S' repülő madarak
Vadnak táplálásáért:

Semmi ékességet,
S' drága fényességet
Nem fundáltál hasznodért.

Nézz ember szemeddel,
Napfény mit fogott el,
Azat mint néked adta,

Csak ötet tisztellyed,
Szeressed és félted
Miképpen parancsolta,

Hogy ezer iziglen

Meg:

Meg-áld mindenekben
Azt is híven fogadta.

Szived keménysége,
Elméd sötétsége

Eztet meg nem ismerte.

Hogy már történetből;
Is csak természetből

Ez jókat szedte s' vedte,

Kiért boszszúsággal,
S' gyakran káromlással

Rút vétkeit nevelte.

Mennyi mulatságot;
Meg-szonyi fájdalmot

Azért reád bocsátott,

Hogy el ne hidd magad,
S' gyarlóságod tudgyad;

Es' elmérjed Uradat,

Ki látja szivedet,

Estudgya elmédet.

Bánnya ocsmányságidat;

Dicsírd azért lelkem,
S' magasztaljad nyelvem

E s

Illy

Illyen jó teremőder,
 Aldgyad te-is szívem,
 Testem ragom, s' izem,
 Mindenben Istenedet
 Mert nem felejtetem,
 Sok főt tőlle vettem,
 Táplállya életemet,
 Dicsirjétek egek,
 S' bódogúlt seregek
 Mindnyájan szent Angyalok,
 Tengernek habjai,
 S' föld külföld vadai,
 S' mennyei szent karok,
 Mert Istent dicsírni,
 S' nevét magasztalni
 Elégséges nem vagyok,

A' mennyei örök bűldogság
 nak kívánása

Örűly, s' vigadgy lelkem,
 Jutott kívánt hírem,
 Megyünk az Ur házában,

Ho

Holott az Angyalok,
 S' mennyei szent Karok
 Bé. vésznek társaságban,
 Mert niocs maradásod,
 S' bizonyos szállásod
 E' nyomorúlt világban.
 Ott léssen szeretet,
 Isteni dicsiret,
 Szentekkel nyájasságod,
 Öröm, és dicsőség,
 S' állandó békeiség,
 Ott várja nyugalmod,
 A' J e s u s bárányai,
 Isteni látással
 Bé-telik kívánságod.
 Szent János csak képbe
 Nézte, s' jelenésbe
 Menyországnak szépségét,
 El-olvadott szíve,
 S' háborodott kedve,
 Hogy látta ékeiségét,
 Elme fel nem éri,

Nyelv

Nyelv sem belzélheti
Ragyogó dicsőségét.

Mint szarvas melegben
Siet folyó vízben,
Hogy ólcsa szomjúságát,
Kivánczik lelkem
Hozzád ugy Istenem,
Enyhítsed fáradságát!

Lézengő lelkemnek
Szárnya szegett légynek
Mutasd meg boldogságát;
Miért holíszabbodik,
S' életem vonódik
Ez dögös, büdös tömlőczben?

Mert meg únta lelkem,
Bujdosását, s' éltem
Ez csalárd földi világyban,
Ejjel nappal csak fír,
Ohajt mig arra bír,
Vidd-bé a' dicsőségben.

Mert jobb ottan egy nap,
Hol irigység nem csap.

Mint

Mint itt ezer esztendő:

Mert itt sok villongás,
Tálál bú, s' változás,
Látod minden veszendő,
Hatalmas hatalom
Légyen, mint nagy halom,
De el-veszti az idő.

Mondgyam Szent Dáviddal:
Uram vittél által
Engem vízen, és tűzön!
Akkor áldgyon lelkem,
Ez dicsírjen nyelvem
Tégedet, szemtől szemben,
Hogy szép forrás fűre,
Az örök életre
Vívén vetted kezedben;

Örülj te-is testem,
Noha bűnben estem,
De el nem veszt a' földben,
Mint a' szép búza mag
Hogy földben el nem agg,
Kiszűl kikeletben,

Ige

Igy te is hamúból
Fel-támadsz a' porból
Vigadsz örök éleiben.

Im azért kezdedben
Ajánlom mindenben
Néked Uram magamot:

Ha tesszik kedvednek;
Mutasd meg lelkemnek
Színed, s' adgy bódogságot;
Egben könyörgésem,
Hadd jusson elődbe;
Ne nézd gyarlóságomat.

*Úton járóknak óltalom kérése
Istentől.*

S Zarándokságimot,
S' minden ~~é~~ útaimot
Igazgató Isteneim,
Menynek s' földnek Urá,
Im látod útamra
Indulok: légy vezérem!
Menésem szükségem,

Tér-

Térésem kétséges,
Azért nevedben kezdem.

Légy vigasztalásom,
Ellesztő árnyékom
Vasbóvá fordúlok,

Elsős hév időben
S' fergeteg szélvészben
Légy hajlékom hol járok,

Ahoz nyugodalmom,
Erős bátorságom
Az holott meg-maradok.

Ha veszedelem ér,
Ellenség hozzám fér
Légy énnékem óltalmom,

Szerencsétlenségben,
Akár mi ügyemben
Légy meg-tartó istápom,

Bágyatt fáradtságban,
Banyugorásimban
Békeséges sátorom.

Gonosz társaságtúl,
Bragadozástúl

Te

Te félelmed el-vonnyon,
 Barátom kárára,
 Erőszak húzára
 Haragod ne bocsásson,
 Hanem igaz útra,
 És akaratodra,
 Kegyelmed igazgasson.
 Ábrahám földéből,
 Caldeustűzéből
 Indúlt, Uram egy szódra;
 Utját igazgattad,
 Sok jókkal áldottad,
 Híte fordult valóra,
 Jákób hogy bujdosott;
 Bátyja előtt futott,
 Nem bocsátád prédátára.
 Az iffiú Tóbiást,
 Meg-mentéd nyavalyáit
 Ördög Asmodeustól:
 Raphael Angyallal,
 Illy szép társasággal
 Indjáték ki házától,

Három Szent Királynak
 Mutattál útt'yoknak
 Csillagot kalsuzúl.
 Most is nem rövidebb,
 De Uram ér küll'yebb,
 Az te régi batálmad,
 Ha tesszik meg-tarthatsz;
 És vizsgál-is hozhatsz
 Mert nagy a' te irgalmad,
 Noha nem Tóbiás,
 De bűnös nyavalyás
 Vagyok; a' mint hogy tudhadd;
 Hogy ezen testi jó,
 Légyen mint víz folyó -
 Eltek dicsiretedre,
 Hozzám kegyelmedet,
 És meg-térésemet
 Ijám emlékezetre,
 Szerencsés útamért;
 S' vizsgál téresemért
 Oktadgyak beszédre.
 Hogy útra indulék

Szárnyán egy Sást láték,
Okot vők versemre,
Szerenesés menése,
S' bátor repülése.

Indított reménségre,
Hogy az egék Ura
Meg vizsgálja hoz Lócra.
Neve dicsőretire.

*Álázatossággal bűnéért Isten-
nek könyörög.*

MUllyék-el Ur Isten, rólam
te nagy haragod, én érde-
mem szerint rettenetes ostorod,
sok gonoszságomért, ki te hoz-
zád fel-ért, el-szánt borszszú állás-
sod.

A' te haragodat térítsed kegye-
lemre, és könyörgésemet bo-
csásd te elődben, lásd hogy szo-
morodtam s' te hozzád fordúltam
mártóredelmességre.

Tisz-

Tiszteltek tegeder kilasoi di-
csőségben, a' Sion hegynek te-
tején fényes kődben; mindent
fellyől múltván, s' azon uralkod-
ván, a' mélységeket nézván.

Irgalmas gondodat nyitottad
minden testre, kik tisztelnek s'
félnek vérszed szent tenyeredre, a'
kifirtetteknek s' meg sebbett szí-
veknek fordúlsz könyörgésekre.

Jól látod szívemet nékem-is
melly sérelmes, sok ingerlő bűn-
nek rutságáról fertelmes a' jóra-
lgerest, erőmben meg-veszett
tántorgó nem szemérmes.

A' kiknek félelmes mélységé-
ből kiáltok, kemény köteleből
szabadulást kívánok, lássad urist
nyavalygok, csak irgalmat várok,
meg tisztulni akarok.

Bocsásd-meg bűnömöt, Uram
te szent nevedert, igazságod sze-
rint,

riat, ne ítélj életemért; látod sokasodott, s' veszedelmet hozott, de ne ítélj azokért:

Ismérem vétkeimet, ki te hozzád fel-hatott, s' rettegem bűnömért ki igen útaltatott, kissebségre, okot, s' veszélyt bőven hozott, szomorúságot adott.

A' kibén magamat előtted meg aláztam, kegyelmedhez bizván a' földre le-borúltam; sujtoly irgalmassan, a' ki nyavalyással bánom im meg-hajtottam.

Bátorítsd építsd fel-tántorgó életemet; gyógyítsd szent véreddel meg-dőglő sebeimet; testemben meg szépíts; szívemben vidámlis, tartsd tisztán én lelkemet.

Irgalmazz Ur Isten nékem szegény bűnösnek; s' töröld-el rút-ságait nyavalyás életemnek; lásd csedezését, sok reménkedésért igye-
szeg

szemeidet Uram rólam el ne fordítsd; te szent malasztodat kegyelmségedből nyúljtsd, tiszta szívvel s' lelket, teremts buzgó kedvet, életemet újjítsd.

Bűneimnek mérge több mirigyet ne hozzon, rút emlékezeti soha ne tántorítson, kedvet bátorítson, Angyalod őrt álljon, csálárd okot el-ráncson.

Erőtlenfélegemet bírjad te szent kedvedből: ki Anyám méhéből ragadtál csak semmiből; irgalmaságodat, s' Atyai gondodat, ne vond-meg kis férgedről.

Minden szűkségemben gyámolom légy énnékem, útamban őriző, igangató segédem, őrdög csálárdsága, más gonosz bándéka, ne nyomorítson engem.

Hatalmas nagy Isten, ki vagy minden dolgokban, néked adtam

magam tartás alázatosságban, tökéletes szívet, s' lelki csendeséget adgye' szarándokságban.

Kiért életemnek minden ő asz-jaiban, dicsőjelek téged egyedül dolgaiban; jótéteményedet, s' gondviselésedet, magasztaljam világban.

Gyarló eseten után erősödést kívánván; vallás-tételememnek jutalmát szívből várván; Christus érdeméhez bizván kegyelméhez, áram az Duna partján.

Még is azon töredelemmel könyörög hogy Isten legyen irgalmas vétkesnek.

Mennyégben lakozó imádandó felfég, kit körül kőnyékez ragyogó fényesség, birtokodban vagyon tűz, víz, föld, s' forgó ég, országlásodban nincs sem eredet, sem vég.

Te természet szerint még nem változható, kiből irgalomra leginkább vagy hajló, szóllanék kegyeset noha vagyok gyarló, bűntetésre méltóbb mint kedvedre való.

Szóllok még-is mivel vagyok kézi munkád; noha reménységem kicsiny biztatást ad: de mint hogy minden test támaszkodik csak rád, nem kétlem áldásod hogy engemet-is áld.

Mit mondgyak vétkem sok, mint főreny szapora, égis emelkedik bűzi poshadt doha, de őszlattyá, s' mossa irgalmad zápora, mint széltől hogy őszol fűl virágnak moha.

A' vétkesek vallyon kitsoda értetheti? nehéz súlyosságát vallyon ki mérheti? titkos sokaságát számolha ki veheti? Mien haragodat de tudomelheti.

Estitkoloktúl is ífzít, hát engemet; zabolázd elmémet, tartóztasd nyelvemet; mint só féreg, és moly, ne ráglja mellýemet, töltseflem szentid közt nyugovó helyemet.

Idegen s' nem ísmért vétkemet is bocsásd, és tulajdonimra vész nyilhatatlan zárt, kerűlhessem távol azt az ízapos sárt: undokításíval ki torkomiglan mart.

Ne szállj pörben velem illy gvarló solgáddal; ne kívány küzködni illy romlandó páddal, természeted ajánl sent diadalomáddal, hozzád tért esdőköt fedezd irgalomáddal.

En poshatt, és úndok por s' hamuból való, mi lehet én benem kedvedre ajánló, csak a' mi malasztból származik rám bajló, mit féllyek: előted áll a' Kőben-járó.

Tá.

Támaszkodom annak épp áldozatára, a' ki búdolmet vőtte fel vállára; adgyad légyek készűlt szent vacsorájára: segélly J e s u s [ő] elbóltom órájára!

Vedd hozzád lelkemet, kit bennem tartottál. szörnyű haláloddal kit meg is váltottál: áldott légy hogy menyből értűnk le. Sálottál, az hol idvezithetű-még oda hatottál.

Szép lakó helyeket készítesz azoknak, kik szód ballásához, s' tartásához szoknak; és tégedet tartinak fő bizodalmoknak, adgyad légyek én is rendiben számoknak, Amen.

Hogy ez világ javaiban

semmi nincs állandó.

S Zin festékekkel mázlott,
S' tündér ülön kobolt

F.

Cza

Csalárd világi hívság,
 Mit vélsz aranyidról
 S' drága gyémántidról?
 Itéledé boldogság?
 Im egynébány szóval,
 Csak kiesiny munkával
 Bizonyitom hogy hívság.
 Az órák el-folynak,
 Idők is el-járnak,
 Nem mulatnak útt yokban,
 Hol hideg, s' hol meleg
 Szép idő, s' fergeteg,
 Jönek s' mennek egy nyomban,
 De kis vélekedés,
 Serény elmélkedés
 Nem vehető egy szóban.
 Jó s' gonosz szerencse,
 Mint forgó velence
 Emel s' taszít a' porban;
 Császárt is koldusá,
 Tész Urat kapásá
 Őltözteti booskorban,

Kirá:

Királyi korona,
 Ország birodalma,
 Száll olykor nád hajlékba.
 Angyali nagy szépség,
 Kit egy kis betegség
 El-hervaszt s' porrá tészén,
 Erős' nagy vastagság,
 Vitézi bátorság,
 El-hágy, és másé lészén,
 Öröm és bosszúság,
 Vas, s' békó, szabadság
 Mindenkoron vár készen.
 Nagy tölgy fák ki-dőlnek,
 Tornokok repedeznek,
 Hóld, s' nap fénye is el-vész,
 Márvány kőben metzetz
 Irás kopik, s' veszhet
 Kit faragott ember kéz,
 Erős gyémánt török,
 Aczél, vas is váfik.
 És sok kára porrá lesz.
 Szép kő és arany láncz,

Kit

Kit gyönyörködve látsz
 Időkiűl homályt vehet,
 Drága friss öltözet,
 Kit sok munka szerzett
 Moly s' penisz miatt veszhet,
 Vérrel gyűjtött sok kincs,
 Kinek száma is nincs,
 Tűz, s' lang miatt szenvedhet.
 Még a' föld is el-agg,
 Hibáz vereménymag,
 Egek is fogyatkoznak,
 Kőszikla hamuvá,
 Az hamu még hová
 Az idővel változnak,
 A' Tenger is dagad,
 Vízont megint apad,
 Nincs határa az habnak.
 Világot kerűlő,
 S' égalatt reptűő
 Sas melly hamar enyészik,
 Szerelmese ki volt,
 Vagy útál, vagy meg-bólt,

Ró-

Rólad el-felelkezik,
 A' pénteki öröm,
 Vasárnapi öröm
 Siralomra változik.
 A' nagy Pyramisok;
 Es Labyrinthok
 Váltak világ csudái,
 De hová löttek már?
 Hellyelt nézzed bár
 Nem látszanak falai,
 Idő el-vesztette,
 S' földig porrá tőtte;
 Mostan csak szó példái.
 Jaj s' miként végezzem,
 Erre nem érkezem
 Mert nyelvem meg-némittya!
 Kedvem háborodik,
 S' lelkem szomorodik,
 S' elmémet is tompítja;
 Hogy minden csak el-vész;
 Valamit a' szem néz
 S' ez életemet foganyta,

Lá-

Látom hogy változás,
Minden szempillantás:
Nem áll semmi egy nyombán.
Az mit jelenteni,
Akarnék mondani
Keresd fel rythmusomban,
Hogy nincs állandóság,
Sokáig valóság?
Semmi is ez világon.

*Bús és bánat kenyélő szívében vér
fészket:*

V Alahol el-mégyek,
S' valamit szemlélek,
Minden vigad kedvére;
Szarvasok forrásra,
S' bádgyatt madár ágra
Le szál nyugodni délre,
De én bús szívemet,
Kis reménlegemet,
Mikor hozom örömré?
Nem nagyobb a' bánat,

Mint

Mint a' bús gondolat,
Noha szűnik kevelés,
Bánat vidámúlást,
S' társaságtól szóllást
Vészen, s' tehet nyeresé,
De a' szívben száradt
Bús gond reám áradt,
Estészen kétségessé.
Igy elmém zavarja
S' bús szívem faggattya
Eletemre figyelmez;
Tettető képzéssel,
S' csalfa mesteriéggel
Bogem üldöz s' környékez,
Ha késem sokkára
S' nem indúlok útra,
Pétő galibát szerez.
Azért im készülőök
S' útamra credek,
Oldalamon függ kardom,
Talám barátomhoz
Jutok, s' hiv társomhoz;

Kihez

Kihez régen vágyódom ,

A' hol vigasztalást.

S' kedves nyugvó szállást

Találok nyilván tudom.

Indúl azért lovam ,

Látod el-szánt útam

Vagyon jelen előttem :

Nem lehet pocszod ,

Meg-jár te abrakod ,

Hordozd bátran bús szívem ,

Nincs semmi mentésed ,

Jó vas pót-kő szeged

Kereld fel régi kedvem.

A' földét északa

Sok zápor harmattya ,

Már nem újság előtted ,

A' csoportos jegek ,

Es kőves ősvények ,

Ne ijeszszenek téged ,

Sűrű tövis bokor ,

Kit fogsz nyomni sok szor ,

Lész őrlőmődre néked.

Kő

Kő e-ső csattogás

Menydörgés , s' villámás ,

Ne gátollya útadat ,

Zuzmaráz , és hideg ,

Jeges út , s' fergeteg

Ne retentse lábodat ,

Kőves erdős heggyen ,

Sombokos mezőben

Jelől hadgyad nyomodat.

Nagy fáros berkekben ,

S' homok tér völgyekben

Ha szintén lesz-is útad ,

Ittoványos rétre ,

S' posványos helyekre ,

Ha a' szükség rá juttat ,

Semmi sekk itillyed ,

Kedvemet ne szegjed

Lészen hasznos jutalmad ,

Ha oda érkezel

Kit szívem gondol-el ,

Lészen kedves szállásod ,

Engemet sok bűtül ,

G

Emés-

Emészto gondoktól
 Meg mentesz, és lakásod
 Lészen barátomnál,
 S' kívánt édes jómnál
 Uraddal nyugovásod.
 Hideg ősz kezdetin,
 Dudvák berke szélén
 Sok búval, s' gondal valék.
 Olyan szándék ére,
 Elmém isrá tére
 Hogy utamra készülnék:
 Az hol vigasztalást
 S' kedves nyugvó szállást,
 Fejemnek találhatnék.

*Hogy az Isten egyedül maga-
 veri az hadakat, és nem emberi
 erő által.*

S Eregek hadnagya,
 S' vitézek strásája
 Ki lakol az egekben,
 Onnét intesz, rendelsz.

Es karodon viselsz,
 Mert Ur vagy magos menyben
 Aldod bátor szível,
 Harczhoz erős kézzel,
 Ki harcrol te nevedben.
 Mert egyedül Isten,
 Ki vitézzé téssen:
 Vehetsz erőt kezéből;
 Nem jön őfegyverrel,
 De csak tekintettel
 Parancsol az egeből.
 Nézi a' sziveket,
 Es nem az erőket
 Nem vér hadat kezijből:
 Méltó hát kegyelmét,
 Kérned segedelmet
 Illy hatalmas vezérnek:
 Kitől áldást vehetsz,
 Es romlást is nyerhetsz
 Ha nem tétzel kedvének.
 Magasztal kit akar:
 Es mást porba takar.

Nagy ereje kezének.

Ellenség gyors lovát
Látván, s' éles kardgyát
Ne rémülj-el szivedben,

Fene párducz bõrit
Tigris s' farkas szõrit
Bátran nézzed mezõben.

Alla kiáltása
Dob, s' tromblta szava
Ne basson fûleidben.

Algyu ropogása,
Mint ég csattogása
Reitentherné szívében

Sok sõrû kopja,
Ki-terült zászlója
Háboríthat elmédben,

A' sok fester pais,
Nyíl hegyes vasa is
Mit nem tûntet szemedben?

Dávid parittyával,
Gedeon lámpással
Isten segít meg-gyõzte,

Az

Az erõs Sámson-is,
Csak számár állai-is
Philisteust meg-verte,
Sátorában Jábel
Siserát vas szeggel
Az földre le szegeszte
Mert az Ur vólt vélek,
S' bátorodott szívek;
Nem biztanak fegyverben,
Mert hol Isten harczol,
On az pogány oszol,
Putnak bújnak rejtekben,
Vesznek azért gyakran,
Az kik biznak bátran
Magános erejekben.

Mostan pálsodat
Tisztítsd, s' pánczélsodat.
Sisakodat vedd le szegrõl,
Elefítsd kardodat,
S' hizlallyad lovadat,
Fogd-ki az eke mellõl,
Ne bízd magad másra,

G 3

Ho-

Hogy ne jűj romlásra,
 Hanem magad menny elöl,
 Buzdúllyon-fel véred,
 Terjezd régi bired,
 Ne retteny pogány birtul.
 Te éles törődöt,
 S' kemény fegyveredet
 Hizlallyad Török vértul:
 Aldozzad rút véret
 Nyisd fel dögös erét,
 Kérj segítséget égbül.
 Hazánk rontására,
 S' népűk rablására
 Hogy az pogány késűlne,
 Régi vitézeknek,
 Scythai vérnek
 Irram meg ne rettenne.
 Hanem régi Márhoz,
 S' hadakozó tárhoz
 Tárful mellé fűtne.

Hogy a' szabadságnak méltósá-
 ga mindeneknél kívánatos.
 Mⁱ lehet kedvesebb,
 S' gyönyörűsegebb
 Mint a' kívánt szabadság?
 Könnyen Uralkodó,
 Noha bivalkodó
 Akaratos méltóság,
 Maga kedvét járja,
 Rabságot urállja,
 Nem barátja a' birság.
 Mert nap fény alatt
 Mindenféle állat
 Vagy, fűt szabadságra,
 Tengeren evezve,
 S' föld színén kerengve
 Repűl ez nyájasságra,
 Ki ha azt nyerheti,
 Magával hitei
 Hogy jutott boldogságra.
 Mert az kötelelég,

Nem leg kisseb inség,
 Ki van más birtokában,
 Sok álom szakasztást,
 Törődést s' udvarlást
 Tűrve nyög az magában,
 Az ki más asztalán,
 S' nem maga tányérán
 Akar enni az konczban.
 Nem mondom királyság,
 De egy kis Uraság,
 Ki lakhatik házánál,
 Bár fűtős legyen is
 És sálal fedett is
 Jobb más Palotájánál,
 Nyugszik hol akarja,
 Sétál hol kívánnya,
 Nem ül más ajtajánál,
 Az mikor akarod,
 Terített asztalod
 Nem vársz abbúl senkiül,
 Ha vagyon mit enned,
 Nem panaszos étked:

Nem

Nem hajtok ki asztaltúl,
 Nem űznek dologra,
 S' nem jön ablakodra
 Birság pecsét birótúl.
 Noha kalmár ebe
 Mind nyárba, és télbe
 Rágódik firok konczon,
 Borfos étket eszik;
 Sátor alatt nyugszik
 S' nyújtózik a' lafnakon;
 De még is néz mordon
 Hogy nem jár szabadon,
 És hogy van kötve lánczon.
 A' farkas az erdőt
 Járja, s' üvölt időt
 Fárad sokat éhezve,
 Tűr a' koplalással,
 Csak hogy a' vas lánczal
 Ne legyen nyakon kötve,
 Szabadságnak örül,
 Pálca tűrtét kerül,
 Fél ne legyen rekesztve.

G;

Sebes

Sebes Rárót foghatez
 Ölvet meg taníthatéz
 Fűjjet s' foglyot hogy foglalj;
 Nagy sok keplalással,
 S' álom szakasztással
 Szoktatod meg maradgyon,
 Még is sokszor el-bágy,
 Es szabadságra vágy,
 Nézi mint el-szaladgyon.
 Majmot multságért;
 S' medvét neverségért
 Jól tartnak bé-rekesztve,
 Nyakán gallér villog,
 S' hátán palást forog,
 Néki sokat kedvezve,
 De a' miot kelleetlen
 Btele izetlen
 Jár szabadsággal kedre.
 Kalitkában madár
 Lakják kedvére bár,
 Zöld árnyékkal bé-fedre;
 Hól nem éri első,

Csak

Csak hogy gyenge veszfűző
 Tartóztattya rekesztve,
 Még is óhajt azon
 Hogy nincsen szabadon
 Búfúl ártatlan szíve.
 Hogy ha szabadságban
 Nem laktál forrában:
 Ezt nem tudod fentolni,
 Melly drága kincs legyen
 S' mennyi sokat érjen,
 Ahoz nem tudsz szóllani,
 Es is ármálisát,
 S' aranyáért jutását,
 Nem érkezem fejteni.

A' szerencsének tündérei mi-
 voltáról. Nota: Arva fejem.

Kis jók után keserves napim,
 nem távoznak sürű esetim,
 Jönek, s' mennek s' rotnak, veszt-
 nek, sok változásim, óhajtsákkal,
 zokogással folynak óráim.

Mi-

Mibelyt Anyám hozott világra,
a Szerencse jöve pólámra, s' mel-
lyén ülvén, s' bizelkedvén, ma-
gán vett szóra esküvéssel, mon-
ván hűtel emel karjára.

De csak kicsiny idő vártatva,
engem hagyta színeén koppaszva,
mert most talpig engem torkig
vestett akarva, töllem fordúlt, ke-
rült, s' térült rontott faggatva.

Oh átkozott forgó Szerencse,
édesizzel rejtett kelepceze, kinek
soha mint fűz moha, nem áll meg
kincse, de mind addig mesterke-
dik, hogy másnak ejtse.

Nem jádzol te csak edgyű-
gyűkkel, de gyakrabban okos el-
mékkel, szekeredből ha ki ki-
dúl, nézed örömmel, abból ked-
ved, s' állok szíved van nevelés-
gel.

Tudod család Görög Ilonát,
mint

mint vesztetted szép Lucréliát; kis
örömet s' vigaságért metszéd-
meg torkát, kiért veszed, s' mélt-
án eszed sokaknak átkát.

Hát ama' nagy Pompéjus Urral,
mint jádzottál gazdag Cræssussal!
fel-emelked, és le-verted Brútu-
st, Cræssussal, lánczoltattad, s' bárdol-
tattad, Cájust, Márcussal.

Nem csak méltán, de méltatlan-
núl, vesztesz sokat nagy ártatlanúl,
nem csak Lopó, de Vért szopó
vagy természetből, tétovázó, és
habozó vagy te mindenből.

Igirsz soknak kincset tengeren,
hogy adsz gyöngyöt ha ki rá mé-
gyen, de szélvészre, s' nagy ve-
bélyre ejted hirtelen, hol életét.
s' reménségét vesztet véletlen.

Ha mit adsz is mástúl el-veved;
viszont mással bűjára közled, sok-
ak szívet, kis elméjét, csak el-
hitted,

hitet, sajátodat, s' adhatodat, e'
kint rendezed.

Bóldog a' ki téged nem ismért,
javaldbúl nem vett, és nem kért,
barátságod, s' ajárlásod mellől tá-
vult tért, Palotádban s' tárházad-
ban akarva nem fért.

Nem kérhet sz te semmit attúl
el, a' ki nem bírt te erszényeddel,
kőcsőn marbát, kincset, s' ruhát,
tisztet vehet sz el, puszta malmon,
száraz gáton vámot nem veszel.

Enyhít szíved most azzal bú-
dat, nem csak tőled vette-el jódat,
a' Szerencse, s' hamis kincse, nem
csak magadat, nyomorgatott, s'
apolgatott, hanem sokakat.

*Más ugyan azon Szerencse-
nek álhatalanságáról.*

Mikor a' Szerencse fel-emel
valakit, tornyok vitorlyáján
hely-

helyheztesí székít, ideig kedvére
meg erecsli fékit. sokálg egy hely-
ben ülöl nem bágy senkit.

Gyakran kevélységgel vakít a'
Szerencse, hogy a' maga hitet ha-
maráb meg-eljse, nem tudgyák
rabsággal orczázott hogy kincse,
be-borítva fekszik, alatta bilincse.

Irtly csalárd, s' hamis adomá-
nyát bányá, ha mit adott viszont
azt visszsa kívánná, kelepczés
hálóját mind addiglan hánnya, a'
gyéként állólad miglen el nem-
vonnya.

Ha magassan ülter, onnet ő le-
forgat, nagy kissebbségedre pad a-
latt nyomorgat, mint Belláriust
immár nem apolgat, de mostoha
kézzel sustol, és szorongat.

Nyomorúságidon nem szokott
jalgatol, de gyalázaton igen tud
kaczagol, tűres tarsolyodon nem-
fog

fog irigykedni, csak rakott szekerényed óhajtya prédálni.

Szerencse kerekén azért okol-san űly, tündér változásán hogy meg ne ségyenűly, mikor rád mosolyog, mások kárán tanűly, biztatása után vakmerőn ne indűly.

A' kristály üveg-is mikor sebb s' tündöklík, akkor ő leggyengébs' bawaráb el-romlík, sugárival a' Nap ha igen sűts' fénlík, kőcső, vagy Zápor olykor ritkán múlík.

A' kinek a' kása meg-égeti háját, máskor nem felejtí fűjní a' tarlóját; így a' ki próbálta szerencse hálóját, az után sűvűlti beborított horgát.

A' kíváncsok kikeletnek győnyörűségéről.

V Ig Tavasz fel-derrűlt,

Virág

Virágokkal frissűlt,
S' új pompával zöldellík,
Őrűl immár Flora,
Jutott kívánt jóra;
Láttya fű, s' fa bimbózik,
Kedvet a' Musáknál
Talált, s' Apollónál,
Koszorúkat küld nekik.

Újjúl a' forrás kút,
S' föld gyomrából ki-fút,
Szép Völgyekre siet, s' tér,
Mindenféle állat,
Nagy és kicsiny falat,
Őrűl hogy már Tavaszt ér.

Nem szenved rothadást,
Mert remél újjulást,
Minden élető gyűkér.

A' szép hajnal ragyog,
Gyöngyös harmat villog,
Bús szíveknek hoz kedvet,

Mindenféle madár,
Kiltér, hideg el-zár

H

Vi.

Vigan kezd új éneket,
 Jó birrel jön fecske,
 Ujjúl agyag fészke:
 Csácsog a' házok felett.
 Eg felé pacsirta
 Repül, hogy szózatya
 Mészszére el-terjedgyen,
 Fűlemile ágon
 Fűgg, csak kicsiny szálon,
 Alom reá ne érjen,
 Addig szóll, s' énekel,
 Mig a' tajték vérrel
 Kicsiny száján eredgyen.
 Czinege madárka
 Kit rekeszt, s' kalitka
 Dió béllal meg csaltat,
 Tavaszi vad kecske,
 Együgyű őzeske,
 Kit tör, s' báló meg-foghat,
 Jutott kikeletre,
 Nem kerül most kézre,
 Bátran nyomot mutathat.

Rigót is az törre,
 Nem csaltatsz most lépre
 Fogoly bokrot nem lakja,
 A' fűr csattog nagyon
 Nem fél semmit azon,
 Hogy a' karoly el-fogja,
 Héja-is süvölti
 Vetett tört kerül,
 Tyúk fiakat csapkodgya,
 Gólya-is gázollya
 Mocsárokat járja,
 Kigyót, s' békát foghasson,
 Fészket rak keményen,
 Nem fél fűst reá mennyen,
 Korog, s' kotyog hangosson.
 Róka lappang, s' forog,
 S' kerrek alatt kullog,
 Lúd fiakra üthessen,
 Szomjú szarvas kútra,
 S' bádgyadt madár ágra,
 Száll, s' nyugosznak csendessen,
 Minden bokor szállást,

A' zöld árnyék nyugovást
Enged nékik kedvesseu,
Csak nekem szegénnek,
Arva bús fejemnek
Foly dolgom keserveffen.
Mit ohajcsón lelkem,
S' mit példaz értelmem,
Figyelmeez verseimre,
Nem testi fájdalom,
De bús aggodalom
Szállott mostan szívemre;
Tégy válaízt ott Echó,
Kősziklák közt lakó,
Felely mostan mesémre.

*Velekedés az ékeességről, a mely
tulajdonittatik a' Rósának.*

Világ ékeessége,
Miből ál szépsége
Azt éntudni kívánám,
Elmém fáradságát,
Es kezem munkáját

Ezért

Ezért nem-is szánhatóam,
Csak hogy voltaképpen
Czélozhatóam éppen
Vajmelly igen akarnám!
Körüljáró kék ég,
A' kin nincs semmi vég,
Es csillagit mondhatóam;
Planéták járái:
S' kerengő forrasi
Szépitik gondolhatóam;
Tengernek ég színét,
Estágas föld szemét
Erre magyarázhatóam.
Szép ékes zöld pást,
Melly ezer kedvet nyit,
Dicsiretes mindenből,
A' szép csörgő forrás
Szemnek kedves látás,
Tisztította nedvességűl,
Szép tavaszi harmat
Mint ékes rubázat
Gyöngyöt halad szépségből.

H;

Két-

Késéges az elme,
 Vadak külföldb neme
 El-nyerhesse ez pályát,
 Madarak szépsége,
 Tolla, s' éneklése
 Am dicshette magát,
 Gyümölcs hozó fáktúl;
 S' árnyékos ágaktúl
 Szólai nem látom módgyát.
 Arany ékessége,
 S' kövek fényessége
 Szemedet hízalhatya;
 De elmém kétséggel,
 Mint egy álmos szemmel
 Ezeket csak számlállya,
 Mások javallását,
 S' elme futtatását
 Vélekedésem várja.
 Talám a' szép Rósa,
 S' virágok aszszonya
 Kiért elmém most fárad,
 Ez az, az ékesség,

Kerti

Kerti gyönyörűség
 Mellyért szívem csak bádgyad,
 Világ fényes szeme,
 S' tündöklő öröme,
 Ez mindent fellyül halad.
 Virágjában ékes,
 Ajándékban kedves,
 Nehéz őt meg-fontolni,
 Virágzó örömet,
 Ragyogó szép színet
 Nehéz versel le-írni,
 Lilliom s' violán,
 Nárdus, s' majoránna
 Fellyeb magasztalhatni.
 Mészze földrűl látszik,
 Szépsége tündöklök
 Tetszik mint sebes villám,
 Ő kedves illatya
 Az elmét ujjiya
 Kiért hogy ne javálnám?
 Elmém fellyül múllya,
 S' értelmem haladgya

H 4

Ab

Abban kell hadni talám.

Hogy kertemben valék

Szép Rósákat láték,

Ugy irtam ezt felőle,

Niacsan ennek mássa,

Akár ki bár lássa

Múlík többi mellőle,

Nézz nyájasságára,

Vagy vize hasznára

Sok jót várhat sz belől'

*Az embernek maga ajánlásá-
ról és biztatásáról.*

Jó szolga kevesen hív voltál, ez
után nagyobbat bizok reád.

P Allyán vár ajándék,

Szép drága martalék,

Nyerd-el édes Lovacskám,

Jobbért nyersz magadnak,

Hirt, s' hasznót Uradnak,

Fel-nevelt kaczoláscskám,

Bizony meg-hizlallak,

Es

Es meg-nyugalztallak,

Van ahoz abrakocskám.

Hajsz előtted a' nyúl,

Verd-el édes kutyáscskám,

Most leled kedvemet,

S' bővithed étkemet,

Kis kőlyők agaracskám,

Haza érvén nyugfzol,

Jól tartva aluszol,

Te ő kedves viháscskám!

Szelek szárnyán járó

Kedves sólyom, s' Ráró

Most találod kedvemet.

Fűrj, s' fogoly fogással,

S' Récze vadászással,

Jól tarthatod testemet,

Kiért ez ősz főttán,

Télre kelvén osztán

Meg-hizlallak régedet.

Csa szőke hajsz tarsa,

Iga nyakad tarsa,

Szántogassad földemet,

H s

Meg-

Meg-rakom csűrömet,
 S' meg-töltöm vermimet,
 Csak iredad örökömet,
 Meg-bidd hogy meg-simúlsz,
 Meg-bizol s' meg-javúlsz,
 Csak gyűjthessem pénzemet,
 Te hozza-d-is Szolgám
 Készen áll grátiám
 Jámbor szolgálatodért,
 Ejjel, s' nappal való,
 Soha meg nem álló
 Nyughatatlanságidért,
 Csak szolgálj serényen,
 El-vészed te könnyen
 Hasznod fáradságidért.

*Ember fogad fogadást, ag-cb
 ki meg-állja.*

A Z Ló mind addig fűt,
 A' mig oda nem jut,
 Hová, Ura akarja:
 Tajték róla szakad,

Ve

Verékezik, s' izzad,
 S' lehelletit okádgya:
 El-esvén meg-romol,
 Lába szegze bomol,
 Csak ki-csapják ugarra,
 Az eb-is kergeti,
 A' Nyúlát el-űti
 Szive dobogásával;
 Addig jádzik véle,
 Meg-szakad a' béle,
 Lantol a' két loavál,
 Nincs ereje immár,
 Korpa-is neki kár,
 Meg-lövetik szolgával.
 Ráró meg-űtközik,
 Ölyvnek szárnya szeglik
 Vagy sugárja ki-szakad,
 Nem fogja prédáját,
 Ki-tekerik nyakát,
 El-vetik ágon akad:
 Nem jó immár másra;
 Csak ijeszto Várra,

Ehe

Ebel rúdon meg-fulad.

A' szőke terhet von,
Hegyen, s' völgyön, hanton,
Ostor sújtya óldalát,

A' nyelvét ki-veti,
Szellőn hivesül,
Tőri iga a' nyakát,
M-g-vénhedvén másnak
Adgyák, mészárosnak
Felsze űri homlokát.

Szolga is meg-vénül,
S' meg lantúl, s' meg lérül,
Ura szolgálatyában.

Elhetetlen immár,
Mert érte veszély, s' kár:
Nincs már a' grátiában,

Ura nem ismeri,
De mástúl kérdezi,
Ki jött most Udvarában:

Szolga egélségét,
Es kedves életét
El-veszti az Uráért;

Há:

Házát, s' felelőjét,
Bnekét, s' gyermekét
El-hadgya reménlégért,
Kész mindent szenvedni,
Jót, és gonoszt tűrni,
Ura ajánlásáért.

Az halász horoggal,
Madarász szép szóval
Csál halat; és madarat.
Szolgát szép beszéddel,
S' hideg reméniséggel
Ura gyakran el áztat,
Mondván lesz olly idő,

Hogy még kezére jő
Varju karón, kilt mutat,
Mert reménség olly íz,
Ki el-foly mint a' víz,
Hamar embert meg csallya,
De változás után,
Merő méreg osztán,
Ha sorsán tapasztallja,
Ura ajánlását,

S' csalj

S' csalfa jádeződését,
 Mikor kárán tanúllya,
 Ezek mind így vadnak
 S' egy porázon folynak
 Az ajánlás, csak szép szó,
 De szomjú embernek,
 Száradt gégejének,
 Mit használ üres korsó,
 Mert len, s' gyapjú nélkül
 Fonál nem nyúl, s' nem gyűl,
 Haszontalan ott orsó.
 Nehéztengődésnek
 Sanyarú életnek
 Illy jutalma keserves,
 Hogy Liberalruhád,
 Lészen rongyos gatyád,
 Az is avúlt, és reves:
 Végre költnek reád búzt,
 Hogy minden szód gyűjt tűzt,
 Kezed enyves, vagy nyelves.
 Nincs azért job élet,
 Mint mikor kikelet

Szánt

Szant ember, majorkodik,
 Az Udvari lévre,
 S' panaszos kenyérre
 Nem sokat várakodik,
 Féltő grátiján,
 S' el-vont prébendáján
 Nem sokat buslikodik.
 Mondtam a' mit mondtam,
 S' irtam a' mit irtam,
 Ha akarod érteni,
 Mert való nem mese,
 Akárki mint nyesse,
 Ezet nem kell vizsgálni,
 Hanem mint a' tűztől
 Odd magad ez igytől,
 Tugy más kárán tanulni.
 A' ki eztet irta,
 Alkalmasint tudta
 Az Udvarnok mivoltát:
 Mert az irigyeektől,
 Es fondor nyelvektől
 Gyakran hallott illy nótát,

Vén

Vén szolga, s' ag kutya
Az hasznót nem halja:
Ne vesztegefs rá korpát.

*Hogy a' szabad zabola nélkül
való Nyelv mindenkét visszaz
magyaráz.*

C Rokodilus mint kis gyermek
Sir, s' jaj izava merő ének;
De nő a' végének
Lészen vesztére fejednek.

Igy csácsogó nyelvnek inye
Csalárd, s' hamis szó gégeje,
Meg battálnok lehellete,
Mert égő tűz foga fénye.

Mint a' gyöngyöt erős eczet,
S' el-olvasztja tűz az érczet.
Igy gonosz nyelv égő tűzet
Okád alád s' forró vizet.

Olly ártalom nincs fegyverben,
Sem lángozó sebestűzben,
Nincs olly méreg izelenczében,
Mint

Mint a' fondor gonosz nyelvben.
Hol nem véled ott kisebbit,
A' hol nem félsz, ott sebesít,
Jo hiredben homályosít,
S' gyalázzattal sirbaataszít.

Légy termékes mint Absolon;
Serény vitéz, mint a' Sámson,
Okos és bölcs, mint Salamon,
Szó fér hozzád még is nagyon.
Mert ha szóllasz csácsogónak,
S' halgatásról tart bolondnak,
Eteledről tobzódónak,
Es bőjtödről mond ravasznak.

Abitatos hogy ha lészesz,
Képmutató nevet szerzesz:
Ha pedig len elmés lészesz,
Bolond nevet ottan veszesz.

Szép köntösről mőd kevélynek
Es rongyosról tart fősvénynek,
Honn ülésről itél restnek,
Kinn járásról néz feletnek.

Hogyha mit ads' begényeknek,

I

Nem

Nem tart azért bü kezűnek:
Mond dicsíret keresőnek;
S' képmutató észrelennek.

Ha marhádót ki nem oltrod,
S' halzontalan nem rékozlod,
Azt kláltya fősvény markod,
S' telhetetlen szoros fákod.

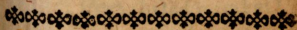
Oh átkozott kicsiny falat,
Látom nem pőksz te csak nyálat:
Mert madárból formálsz halat;
Es gyékényből róka málat.

Nincs semmi csont te tagodban
Rakonczád sincs fogaidban,
Sik golyóbis forog szádban,
Mérged mézzel jár egy nyomban.

Noha gyakran maga, magát
A' nyelv veszi szegi nyakát,
Mint az baris fész két, s' házát
El-árúlja fiát, s' magát.

Hol lehetne ő békével?
'Addig császog rettegéssel,
Olykor fogják-meg csak kézzel.
S' meg-

S' meg-mellyesztik forró vízzel.
Azért nyelvet zabolában,
Tarcsad aczél váracskában;
Ne nyargallyon szabadgyában;
Hogy ne hozzon gyalázatban.

M A S O D I K R E S Z E.

A' Közönséges Magyar péld;
da beszédekről.

1.

M As dolgom nem lévén,
Henyélést kerülvén,
Fogtam e' Richmusimhoz,
Nem-is tanulásból,
S' Elme mutatásból,
Kezdettem e' munkámhoz,
Hanem a' természet,
Mennyire segített,
Ugy nyúltam irásimhoz.

I a

2. VI

2.

Világon állandó,
Nincsen maradandó
Semmi is javában:

Gyöngy olvad eczettől,
S' Gyémánt hasad vértől,
Fényes nap jut homályban,
Ah mint számlálhassak,
Jaj s' miként mondhaslak
Sok dolgot kis summában?

3.

Ez világ ideig,
Kedve nem tart főtig,
Gyakran viszsza változik,
Tegnap vígan tartott,
Most már búra hajtott,
Estvéig mi történik,
Mert ő komor kedve,
Mord mint fene Medve,
Csak reád agyarkodik.

4.

Az Isten sziveket

Meg-

Meg vizsgál Veléket,
Lát minden gondolatot,
Tudgya ki haragszik,
Kibőjtől, s' ki eszik,
Titkot néz, s' indulator,
Es itél igazán,
Ha mittalál hijján,
Mert ért minde szózatot.

5.

Az elme nem nyugszik,
Urágra vágyódik,
Futya világ határit,
Egeket meg-banys,
S' föld gyomrát meg-járja,
Ufzsa Tenger vizelt,
Nincsen olly forgó szél,
Ha velle szárnyra kél,
Kil-elérje nyomdokit.

6.

Ember azért fárad,
Nagy munkája árad,
Emlékezetet hadgyon,

I 3

De

De idő azt vesztí,
 S' irigység temeti
 Még híre se maradgyon,
 Kié volt, és lézen,
 Kézről kézre mégyen,
 S' magát veri agyon.

7.

Dolgodnak kezdeti,
 S' csendes eredeti,
 Légyen minden időben:
 Mihelyz kezdész pedig,
 Abban te légy fottig
 Alhatatos elmédben,
 Mert ki lassan kullog,
 Az nem sokat bolyog,
 Epret szedhet mentében.

8.

Ne engedgy nyelvednek,
 Hogy járjon elmédnek
 Előne szabad kényyén,
 Gyakorta esácsogás,

s' gon-

S' gondolatlan szóllás,
 Rostáltatik értelmén,
 Bár mondgy is igazat,
 Bé törík agyadat,
 Nem szoltál másnak kedvén.

9.

Soha nagy titkodat,
 S' titkos szándékokat
 Ne jelencsed-meg senkinek,
 Mihelyz ki-jelented,
 Azonnal le-kötőd,
 Szabadságát éltednek,
 Léfszeiz annak rabja,
 Ki titkodat tudgya,
 Kell szolgálnod kedvének.

10.

Hogy ha csendességben,
 Kiváníz s' békeességben,
 Hajlékodban maradni,
 Minden szó szelének,
 És fondorló hírnek
 Nem jó végére menni,

14

Mert

Mert kicsiny szikrából,
Gerjed nagy láng abból,
Kit nem tudsz el-óltani.

11.

Magad gondolatlan ;
Avagy kínálatlan,
Ne vágy az első székre :
El-jőn más kit nem vélsz,
Mellelte el nem férsz,
Szorúlsz utolsó helyre :
Es nétalám olykor,
Mint történik sokszor,
Ültetnek csak külsőbre.

12.

Jobb más róllad szálljon,
S' téged magasztaljon
Hogy nem a' magad nyelve ;
Minden botnak végén,
Es nem a' közepén
Szokott lenni a' feje,
Napot nem fel-költő,
Hanem enyészeti,

Di:

Dicsirik énekelve.

13.

Senkit gazdagsáért ;
Aranyért, ezüstért,
Ne dicsirj te méltatlan,
Mert kalmárt pénzéért,
s' Vargát értékéért
Magasztalni szokatlan,
Hanem a' Nemes vért,
Melly tisztességhez ért,
Dicsirhetni nógatlan.

14.

Embert erkölcséről,
Nem Nemzetségről,
Ísmérjed jónak lenni,
A' bort sem színeért,
De kedves izlért
Szokták pénzen meg-venni,
Lovat sem ízöriért,
De serénységéért
Szoktak nagyra bűcsülni.

15.

15. A

15.

A' jó hír meg marad ,
 Mészze földre árrad ,
 Meg nem gátollya sóvény :
 Nem szenved szorúlást ,
 Kiván szabadúlást ,
 Mert hatható és kemény ,
 Nap keletről repül ,
 S' nap nyugotra térül ,
 Mint a' Tengeri Örvény.

16.

Ki követ vét égre ,
 S' le-ezik fejére
 Nem jajgathatja sebet :
 Mert ki Izántiszándékkal ,
 S' bolond akarattal
 Járja a' maga kényét ,
 Készvállása nem kár ,
 Ne-is sírassa bár ,
 Hogy meg-űrtötte kőrmét.

17.

Mások javallását ,

Es 13-

Estavács adását ,
 Meg ne vesszed azontúl ,
 Mert a' magad elze
 Élik gyakran mészze
 Az el-rendelt dologtúl .
 Bolond-is olly követ ,
 Néha kútban vethet ,
 Ki nem vonatik foktúl .

18.

Sok jó ló a' hámban ,
 Meg-szakad , s' vonásban ,
 Mert nem tudgyák jóvoltát :
 Sok érdemes legény ,
 Hogy éneke szegény
 Fogja az eke szarvát ,
 Noha a' tarsolyból ,
 Nem csak ezüsttálból
 Szednek vajas pogácsát .

19.

Maga hazájában ,
 S' nevelt kunnyójában
 Egy Prophéta sem kedves :

Mert

Mert nagy emberek,
s' Nemes Nemzeteknek
Eletek gyűlöltéges :
Hóltok után pedig,
Obajyák mind éltig
Akkor lesz kellemetes.

20.

Tudomány olyan kincs
Kínél semmi jobb nincs,
Tekintetes mint egy Más,
Iffak józansága,
S' vének vigasztága,
Szűkségedben igaz társ,
Gazdagok ékessége:
Szegények segítség:
Mint jó aczélozoti nyárs.

21.

Jó erkölcs, s' jó élet,
Nagyobb hitel lehet
Szapora esküvésnél:
Mert gyakran eskünni,
Es abban hibázni

Mi

Mivel jobb a izévetznél,
De jó cselekedet,
Hitelez tégedet
Jobb az el-hányó bitnél.

22.

Könnyű mást inteni,
S' vétekről feddeni,
Keresni hozzá gáncsot:
De magát ismérni,
S' nehéz vékét tudni,
Nyakában ki vét lánczot,
Mert ki ki magátúl,
A' mit végez másról
Tart titokban tanácsot.

23.

A' jó ért Tanácsnak,
S' el-tökélt szándéknak
Két ellensége vagyon,
Hirtelenség, s' barag,
A' melly jót nem farag,
Inkább gonoltra vonszon,
De a' szelid erkölcs,

Ta-

Tanácsokban is bölcs,
Kiből terjed nagy haszon.

24.

Nehéz az időnek
Szokot menésének
Törvént, s' módot szabni,
Idő bírád néked,
Mikor a' szükséged
Kezd tanácsot kérni,
Mert ha vak a' kockád,
Ottan idő bírád,
Mihez kellesték nyúlni.

25.

Hirtelenség meg-árt,
Sietség hozhat kárt
Akár mi dologban-is,
Időtől kell várni,
S' tanácstól halgatni
A' szükségnek korán-is,
De mértéklelettség
Jeles jó segítség,
Akár mi időben-is.

26. A'

26.

A' nagy várakozás,
Nem csak fogyatkozás
Nagy gyötrelme a' szívnek,
Induló késéssel,
Ma, s' holnap menéssel,
Bút áraszt az elmének,
Mert hofszáú jutalom,
Be a' puszta malom
Nem hajt hasznót erzénynek.

27.

A' kétségben esett,
Elmejében vezett
Jór nem tud remélni:
Mert ott nincs hitel,
Hol reménység vész-el,
Magának sem kezd bízni,
Mint a' vízben haló,
S' Lelkét ki ajánló,
Kényszerit hábhoz kapni.

28.

Nem bírhat szíveddel,

Ha

Hatóled vész az el,
 A' mit szerencse ígér;
 Nagy bátor elméket,
 S' vakmerő szíveket;
 A' búfúlás földhöz vér,
 Mert véletlen eset,
 Inkáb keferitbet
 Ha váratlan téged ér.

29.

A' bátor szívekkel,
 Nem a' félénkekkel
 Szerencsetársalkodik,
 Azért vagy hogy semmi;
 Vagy legyen valami
 A' min szíved aggódik,
 Mert resolutio,
 Probálva létszen jó
 Lesz forsd-is második.

30.

Nem rossz embert illet,
 Hozzá nem-is férhet
 Hogy bántsa perisvasio,

Mert

Mert a' bizodalom,
 Jövendő jutalom
 Reméniséggel lehet jó,
 Kinek kőrmé vagy on,
 Fára hágbar nagyon
 Mint ama' csalárd kigyó.

31.

Bolond és esztelen
 Lebertelenségben,
 Ki elméjét fárasztja;
 Szemtelen az olyan
 Harag, s' haszontalan,
 Melly erejét nem látja,
 Mert hídgyed nem szóval
 Tehetség, próbával
 Ki-menetel mutatja.

32.

Drága kincs a' jó hír,
 Valaki azzal bír
 Es meg tudgya tartani,
 Mert bántont mocsok sir,
 Embert-is gonosz hír

K

Igen

Igeu szokta vesztetni:

Azért ne pénzedet,

Inkább jó híredet

Kivánnád meg-örzeni.

33.

Jó, s' gonos' szerencse,
Hogy embert meg-ejtsz
Fel-emel, s' talált porban,

Császárt-is koldusá

Térsz Urat kópásá,

Öltözteti bocskorban,

Királyi korona,

S' ország birodalma

Szállolykor nád hajlékban.

34.

Ha búban nincs fejed,
Elethez fúcs kedved

Tégy szert a' méltóságra,

Meg-tanít fáradni,

Es ritkán henyélni

S' gyakran juttat próbára,

Kelletlen étellel

Es izetlen kedvel

Lopva erefzt álmra.

35.

Ne főbség, s' felséget,
Hanem békeséget

Kivány inkább az Urúl,

Méltóságos széket,

Es nagy gondos tiszte,

Ne kívány a' királytul,

Igy jutsz jó vénségre,

Es csendes életre

Ha tűres lélszsz gondtul.

36.

Titkot királyoknak,

Akár nagy Uraknak

Nem jó mindgyárt bé fúni,

Hanem ha hívséged,

Vagy kötelelséged

Fogja aztat tartani:

Mert másként borsz szúból,

S' csak kicsiny haragból

Fogja szemedre vetni.

K. 2

M.

37.

Mikor hazugságban,
S' hízeltkedő szóban
A' király gyönyörködik,
Akkor a' szolgál
S' minden udvarlól
Isteneket megvetik:
Mert csak az igazság,
Es az irgalomság,
Fejedelmeket őrzik.

38.

Király méltósága,
A' nép tokasága,
Kivel terjed nagy híre;
Kötség keves volta,
Vízont gyalázatiya,
Kisfébbi heti végre,
Mert így birodalma,
Elete s' hatalma
Veszhet s' álhat helyre.

39.

Ország pusztulása,

S' vá

S' városok romlása
Gyakran történik abból,
Hogy jónak gonosztúl,
Jámbornak latortúl
Nincs rekesze egymástúl,
Latornak arany láncz,
Jámbornak nehéz táncz
Tülszetik bíraktúl.

40.

Egyenetlen tulkok;
Nem jól vonszák jármok.
Akadoznak az úton,
Meg-hasonlott Ország,
Az hol nincs igazság,
S' nem edgyeznek tanácson;
Annak kell pusztulni,
Idegent szolgálni,
Avagy veszni az harczon.

41.

Nem egyenetlenség,
Hanem az edgyesség,
Kis dolgot nagyra emel,

K,

De

De a' vizsgálva vonás,
 Lesz házában romlás,
 S' végre emészt fegyverrel:
 Mert csak erő, és ész,
 Ha edgyűt jár, és lesz,
 Tartományokat nevel.

42.

Isj annak a' Várnak
 Hol, és melly vég háznak
 Birtetlen a' vezére;
 Mert lágy páfztor miatt
 Farkas lejtőt rugbat,
 S' gyapjat hánybat előtte,
 Vallyon nyúl agarat,
 Es szűnyog madarat
 Néze bátran melletté.

43.

Erőszakból álló,
 Es fegyverrel való
 Birodalom nem tartó,
 De jótéteménnyel,
 Es szeléd erkölccsel,

A

Az melly léfzen meg-hajtó
 Az az, dicsőreces,
 Allandó, s' győkeres
 Emlékezetre méltó.

44.

Gazdag országokat,
 S' nagy birodalmokat
 Könnyeb meg-hódíthatni
 Hogy sem békeséggel,
 Edgyes esendőséggel
 Azokat végig bírni:
 Mert könnyű az nyelvenek,
 De nehéz elmének
 Rendet s' módot szabni.

45

Kétségben esteekkel,
 S' meg búsult elméekkel
 Tudgyad nem jó jádznai,
 Sőt vélek harczokat,
 Értők vonásokokat
 Hasznosb néha kerülni.
 Mert nagy erőül is,

K 4

Eles

Éles fegyvertől-is
Olyak nem tudnak félni.

46.

Gyakran a' méltóság,
S' hatalmas uraság,
A' téren-is tántorog.
Élete csúgg szálon,
Vész kis akadályon
Szerencsén ügye forog;
Gyakran felső pólczrúl,
Csak padalá szorúl,
S' el-múlt javán háborog.

47.

Kerüld a' szerencsét,
Mint ióság bilincset,
Ne hídgy néki semmiben;
Mert ő arany lánczbul,
Ékes friss ruhából,
Gyakran hágy edgy imogben,
A' nagy méltóságbul,
És felső grádiesbul
Ültet serét tömlőczben.

48. Em-

48

Ember bár mindenét
Sok gyöngyét, s' ezüstét
Edgy órában veszesse.
Még fel-találhassa.
Es helyre hozhatta,
Csak jámborúl keresse.
De el-veszett bírt,
Mint kedves életét,
Nincs hol elővehesse;

49

Az vitéz emberre,
Nem szállhat fejére,
A' szerencse véletlen.
Tégyen próbát tűzön,
Kősziklán, s' tengeren,
S' lova legyen fekeilen.
De kit Isten őriz,
Sok kard, dárda, nyíl, s' víz;
El nem veszthet hertelen.

50

Mihez kardal férhetisz,

K 5

Mit

Mit fegyverrel nyerhetisz
Nem kell ahhoz sok díván:

Mert a' nagy uraság
Birodalom, s' jószág
Vitézt, s' hatalmat kíván:
Hogy ha ez nem létszen,
Nem bírhad mérészen.
Birodalmad lesz hiján.

51

Az vitéz embernek,
Kell szerencséjének
Engedni is gyakorta,
Jobb erőtlenségét,
S' tehetetlenségét
Meg-vallani akartva,
Hogy sem kárt szenvedni,
Gályababan esni,
Azt jásigatni óhajtva,

52.

Kisded ellenséged,
Semminek ne véllyed,
S' ne gerjesztéd haragra,

Vé

Vékony az haj szál-is,
S' áronyék van még-is,
Áronyék fekszik másra.
Es olykor nagy Vadak;
Kicsiny madaraknak
Hányattanak przdár?

53.

Győzedemes törvényt.
Szabad kedve szerént
Szabni győzettekknek:
Mert boldogság kevély.
S' nyomorúság csekély.
Edgy asztalhoz nem férnek.
Senki meg halónak,
Meg-haló-is másnak
Semmit nem kedvezhetnek

54.

A' bort távoztassa,
Hogy kárát ne lássa
Az had viselő ember.
Tehelesen választást;
S' gondollya a' futást

s' udj

S' tudgya mit tehet fegyver,
Mert restség mindenben,
Hadbán kiváltképpen
Nagy ártalomban kever.

55.

Első boszszú Próbál,
Második meg-utál,
Vilgállyatehetséged:
Harmadik érkezik,
Veled ellenkezik,
Lesz nyilván ellenséged.

Mert szalonna addig
Marad éppen, meddig
A' kést hozzá nem fened,

56.

A' kételenségnek,
Es őszitőnőzésnek
Nagyob ereje vagyon,
Hogy sem okoságoak;
S' akár melly tanácsnak
Bár ugyan jól akarjon.
Kiváltképpen hadban,

Hol

Hol üdöt gyakrabban
Nem válogatsz szabadon.

57

Nem az éles fegyver;
Ellenség vért kever
Sik mezőben a' harczon,
Nem emberi erő,
S' maga hitt vakmerő
Emel Zászlót a' láncon,
De csak az egy Isten,
A' ki mind ott, s' itten
Segít vízcá, s' szárazon.

58.

Esz, fegyver, és érték,
Es a' három festék
Mindent ki-ábrázolhat,
Békesség s' háború,
Nálla egyarányú
Mindenhez hozzá juthat:
Ellenséget el tűz.
Meg győz s' rab szájra fűz,
Mindenen triumphálhat.

59. If-

59.

Iffiantan erőddel,
S' véaségedben észszel
Elhetez mint éles törrel,
Csak jóra fordítsad,
S' gonoszra ne haítsad
El-tart borral, kenyérrel,
Mind kettő kész költség,
Kihez nem fér szükség
Bóldogálhat sz illy hírrel.

60.

Ne akkor bizlallyad
Lovad, s' abrakollyad,
Middön hadban kell menned.
Kását addig fűjjad,
Mig meg nem ég szájad,
Izetlen ki ne pökjed;
Mert ha meg-vér eső,
Tudgyad hogy már késő
Köpenyeget rád vened.

61.

Ne pengessed ijád,
Soká le irányzad

Ha skarsz varjat löni:

Mert hogy ha későből,
Sokálg czűbődöl,
Már fogja mellyesztetni,
Nem mondom czigányság;
De ollykor ravaízság
Tud módgyával használni.

62.

Nem azé a' madár,
A' ki utána jár
S' meg-fogja hálójában;
Őkör-is száot zabnak,
De adgyák azt lónak,
Szőke eszik polyvában;
Te-is nótát dúdolsz,
De másokat unszolsz
Hogy mennyenek a' tánczba.

63.

Nincs nehezebb kenyér,
Annál kit kardal nyér
A' vitéz, s' vérén veszi;
Gyakran omolott vér,

Ha

Ha

Hafad , szakad az ér,
S' fejét prédára viszi,
Kincsét , és jószágát,
Kedves szabadságát
Szerencsére fel-tézi.

64.

Száron jár , és repül
Edelget , és örül
Reménység biztatása ,
Nagyon gyönyörködter ;
Es örömmel élter
Nyereség kívánása :
De ha fordúl vakra
Koczka , s' nem a' hatra
Jajt szerez változása.

65.

Nem csak arany fénlék,
Agyag is tűndöklék ,
Midőn a' nsp rá szolgál :
Nem mind pengő tallér ,
Olykor csak tíz fillér
Két számvető fel-számál ,

Nem

Nem minden öröme jó,
Melly meg-mar mint kígyó,
S' utánna bánat talál.

66.

Mondgyák nagy vizekben
Halnak öregiben
Foghat ember horogra :
Igy nagy udvarokban
Nem szalma házakban
Mehetni uraságra ,
Mert csak történetből ;
Es nem szokott rendből
Vak talált vólt patkóra.

67.

Soha a' déliábúl
Vederbe boszszúbúl
Altal ne hágy akartva ;
Ne mond job ma tűzok ;
Hogy sem holnap tulok ,
Mert meg-bánod azt tudva.
Hogy hat ókór után
Eke szarvát méltán

L

El 3

El-tarthatod dúdolva.

68.

Ha kővezér meg-ötöd,
Levét-is hőrpencsed
Mert úgy mérik a' fontot,

Hogy egyenlő legyen,
Mert ha hibáz miben
Hozzá vetik a' lattot;

Edest keserűvel
Elegyitened kell,
S' ugrágnod a' falatot.

69.

Nem ad idő arra;
Ha mutatsz el-múltra
Jelen valót árúlya,

Nagyob az nem adó.
S' kisebb a' kívánó
Azt beteg-is sajnálja,

Mert a' mi volt, s' el-múlt
S' talám ebre fordúlt,
Kalmár azt nem fontollya.

70.

Kedvetlen mértéked,
Ha ma jőn tenéked
Holnap más-is várhattya,
Mert szerencse, s' idő,
Mindenre jövendő
S' javaidat romhattya;
Vagy hogy életedet,
Esbecsűletedet
Kedved ellen forgattya.

71.

Sálal fedett házban,
S' gyakran nád hajlékban
Találsz csendes nyugovást;
De friss Palotában
Szép kárpitos házban
Láthatsz nagy világra-vonást;
Mert nem szegénységért,
Hanem nagy értékért
Szerzenek kardoskodást.

72.

Hírpostán menéssel,

L 2

S' B

S' hamar repüléssel
Szokott sokat hazudni,
Noha igazat is,
Viszont hamisítat is
Tud kőtség közt hinteni;
Soha nem aluszik,
Oda is érkezik
Hol nem kellene lenni.

73.

Nem az akaróé,
Sem pedig futóé,
Pályának el-nyerése;
Mert Isten rendelé,
S' egyedül viseli
Kinek meddig menése;
Ad a' kinek akar,
Mást meg porban takar
Nyilván legyen tetzése.

74.

Az álhatatlan szív,
Magának is nem hív
Másnak is jár vesztére;

Kuvasz szénán fekszik,
De benne nem eszik,
Morog ébült ökörré,
Harsog is csak hirdet,
De maga nem mehet
Templomba a' Misére.

75.

Irgység olly dolog,
A' melly szívben bolyog;
Van maga gyötrelmére:
Mert kite ma dül s' fül,
Holnap arra szorúl,
Niucs az is öröme,
Ha más vesztén örül
Maga belé kerül,
Lesz az is sérelmére.

76.

A' kőtség bírása,
Ei igazgatója
Szükség adgyon jó példát;
Magát igazítsa,
E' életét jobbjítsa,

L 3

Jó rendbe vegye dolgát;
 Hogy alatta valók,
 Fő, s' köz renden állók
 Dicsőjék hivatalyát.

77.

Mostanidgasság,
 Abrázolt ravaszság
 Hasonló pók hálóhoz,
 Kit el-szaggat bogár,
 Muskának erős zár,
 Szegénység ejt bíróhoz,
 Kis ort kemény vasláncz.
 S' nagy latrot pedig táncz.
 Kő-ő akasztó fához.

78.

Igaz törvényt ne ronts,
 S' jó rendtartást ne bonts,
 Ha kívánsz uralkodni:
 Régi fel-hánt határt,
 Mellyet az ősd járt
 Ne engedgyed bontani:
 A' hamist gyűlöllyed,

s' az

S' az igazt izeretled,
 Ha akarsz sokat élni.

79.

A' meg-kötötetett,
 S' fogságra vettetett
 Embernek az mentése
 Nem csak haszontalan.
 De ugyan oktan
 Bírónál könyörgése,
 Mert bírói vádolni,
 És nem tanítani
 Láttatik az beszéde.

80.

Szerencsétleniségnek,
 És számklivetésnek
 Nincs kedvesebb hazája,
 Mint az vadon erdő,
 Puszta, barlang, s' mező
 Az hol senki nem látta,
 Régi bölökségát,
 Vőlt, s' költ állapontját
 Hogy többé ne ohajcsa.

L4

Nyos

81.

Nyomorúlt embernek,
 S' gonosz esetinek
 Ártalmas bizelkedni,
 Bár legyenek, vagy hat
 A' mit idő hozhat
 Hasznosabb megmondani:
 Hogy az igazséget,
 S' alá ázott vermet
 Tudhassa el-kerülni.

82.

A' tömlőczi rabság,
 Nem csak nyomorúság
 De nehezebb balálnál,
 Mert egyszer meg halni,
 Hosszú kintúl válni
 Könnyebb sőt többet használni,
 Hogy sem csak sílődni,
 S' azon sopánkodni,
 Hogy szabadsága másnál,

83.

Barátság kötele,

s' egy

S' egymáshoz hitele
 Igaz tanács férelme,
 Sőt a' törvényben is,
 Még súlyos igyben is
 Nem férhet veszedelme:
 Mert a' szeretetnek,
 És hitelenségnek
 Nincsen semmi gyötrelme.

84.

A' mély gondolatok,
 És szívbeli titkok
 Tanácsai erősödnek,
 Hadak vezérlése
 S' népek intézése
 Nagy gondalkodásoknak,
 Nyelv igazgatása,
 S' annak szabályozása
 Van kezében Istennek.

85.

Keseredett ízivel,
 S' meg-bántódott ügyvel
 Ha meg-átkoz valaki,

L s

Félt

Féll meg halgattatik,
 S' panaszban vétetik,
 Mert okot adtál néki,
 Hadgya az Istenre,
 Nincsen más fegyvere
 Nem fogja pártját senki.

86.

Néked esedőket,
 S' óltalom kérőket
 Meg ne úrálljad soha;
 S' ne inkább féllyenek;
 Hogy sem becsülylenek
 Ne mondgyák vagy mostohá,
 De kegyeségedért
 S' másokkal tört jóért
 Dicsinetsél mindenha.

87.

Nem jó erőszakkal,
 S' csalárd hamis szókkal
 Másokat meg bántani,
 Ha te mit nem szeretsz;
 Abban miért eredsz,

S' ki

S' kívánsz másnak ártani,
 Mert mi néked fájhat,
 Másnak is az ártat
 Téged is fog rontani.

88.

A' tisztességes kár
 Nagyobb haszonnal jár,
 Ektelen nyereségnél,
 Noha meg szomorít,
 De viszont bátorít
 Nem is vádol Istennél,
 De a' ragadomány
 Valamennyi, és bány
 Gyűlöltet embereknél.

89.

Béldogtalanságot,
 Melly nyakadra bágot
 Azt békével szenvedgyed,
 Hogy ha nem szenveded,
 S' békével nem tűröd
 Botral nyomát se verjed,
 A' míg peng el-jön.

Nem

Nem az után későn
Annak eleit vegyed.

90.

Mások veszedelmén,
Botlásán, s' el-estén
Bóldog szokott tanúai;
De reménség olly gyors,
Nem fél mit hozzon Sors,
S' nem tud attúl rettegni,
Hogy szoros a' kapezs,
S' majd hátán lesz pálcza
Azt nem tudja el-hinni.

91.

Háládatlan világ,
Jótétedért is rág,
S' gerjeszt ellened tüzet;
Hogy ha téfsz kívül jól,
Még érte meg- szól:
Erdemessen nem fizet,
Mert jól tett helyében
Innod sem hágy vízben,
Hanem posványba yezt.

92. Nem

92.

Nem mindenkor hasznos,
Ollykor inkább káros
Széget szeggel ki-verni,
Mert botlízút haraggal
Vagy üstök vonással
Nem jó gyakran követni;
Netartsd nyereségnek,
Hanem vak vetésnek
Eben gubát cserélni.

93.

Hasznos rabotának,
Jutalmas munkának
Fáratsága nem nehéz,
Mert ki jól vét ágyat
Talál nyugodalmat
Annak álma édes méz;
De reménség alatt,
Nehéz a' szolgálat
Gyakran pénze benne vész.

94.

Pénteki, vig tánczot;

s' meg-

S' meg-evett malacot
 Vasárnapl bú talál,
 Mert szép idő után
 Nagy menydörgés postán
 Nyomorúsággal táplál,
 Az illetlen öröm
 Lesz keserű üröm,
 Sok jajt fejedre számlál.

95.

A' szó sebbe nem fér,
 Villámás meg nem tér
 Repül nincs rokonczája,
 A' mi volt, és meg-lett.
 Vissza az nem térhet
 Mert szemérmes orczája,
 Így el-lött nyíl vasa,
 Nem vonatik vissza
 Mert romlana pálczája.

96.

A' ki szegény, s' kevély
 Az a' beteg személy
 Csúfja lehet mindennek.

A' ki

A' ki gazdag fősvény
 Igazán jósvény
 Fla sovány életnek,
 A' ki vén, s' parázná
 Latorságnak vázna,
 Pazarlója pénzének.

97.

Ne verjed dió fád,
 Melly bőv gyümölcsöt ad,
 Sőt töréstől őrizzed:
 Mert szelid totéssal,
 S' nem pálcza veréssel
 Gonoszt jóvá teheted:
 Velisző árnyékával
 Nem csak zabolával
 A' fő lovattérithed.

67.

Az olajt a' tűzre
 Ha öntözöd, s' szénre,
 Jobbfebb lángot ereszt,
 Haragot bőszerűval,
 Ne gyútsd kemény szóval,

Mert

Mert ollykor romlást terjeszt,

De engedelmes szó,

Mint jó étkeztet a' fő,

Szokott ázre gerjeszt,

99.

A' parányi csupor
Kicsiny tűznél fel-for,
Bár ne légyen nagy lángnál,

Istentelen harag,
Kit boszszúság farag
Nem hoz egyebet kárnál,

A' tisztesség pedig,
Meg-becsültet fottig,
Jobb a' káposztás husnál.

100.

Boszszúság olly dolog,
Szüntelen csak lobog,
Siet boszszú-állásra:

Ertekét prédára,
S' életét koczkára
Veti, nem néz kárára:
Hogy ha kevés az is,

Még

Még szegény lelkét is
Adgya a' kárhozatra.

101.

Természet bajlandó
S' mindenre vágyódó,
Jár, s' kerül minden bokrot;
A' szokást neveli,
S' tilalmat kerüli
Vészen gonoszra okot,
Hogy ha engedsz neki,
S' nem lesz kemény feki,
Talál vesztetre módot.

102.

A' gonoszságot jóval,
S' haragért szép szóval
Tanúly eleget tenni,
Boszszúság ítéletért,
Es kár szenvedésért
Ne kívány kardoskodni,
Ha kiöck árthatnál,
Es kárban hozhatóal
Tudgy annak meg-engedni.

M

103.

103.

Ki vermet és másnak,
 Meg-lássa magának
 Ne legyen koporsója:
 Mert ki baráttjának
 Vagy attyafjának
 Létszen hamis vádlója;
 Maga nyaka szegik,
 S' mélylyeb kútban esik,
 Légyen mások példája.

104.

Minden romlás előtt
 A' kevélység felhőt
 Dagaszt ember szívében,
 De az eset után,
 Noha késő osztán
 Vészi magát észében:
 Hogy Isten elméjét,
 El-vonta, volt, s' észét
 Ne maradjon büntelen.

105.

A' szerencse pörög,

Es kincsével csörög
 Sem bé-köve ugylézeng,
 Igér gyakran gyöngyöt,
 De ad béka követ
 Adománya csak kereng:
 Triumpháló szekér
 Meg-fordúl, s' földhöz vés,
 Vilzont a' porban fetreng.

106.

Bocskorban keresni,
 Csísmában költeni,
 Élik becsületedre:
 Papucsban kezdeni,
 Mezteláb végezni
 Létszen nehézségedre:
 Mert keserves inség
 Az utolsó szükség,
 Ha talál vénségedre.

107.

A' ki nem tud tőrni,
 Nem tud uralkodni,
 Bár ne mennyen Udvarbéli.

M 2

Mert

Mert a' nyomorúság,
Oskola, s' tanúság
Meg-tanít dolgaiddban,
Keveset költeni,
Es sokat foldozni
S' ugy élned ez világban

108.

A' nyomorúságot,
Es sanyarúságot
Azok tudgyák szenvedni,
A' kik csendességgel,
S' tűrő békelességgel
Azt el-tudgyák fedezni;
Mert az őstőn ellen
Rugodozni fennyen
Antalmadra fog lenni.

109.

Egy szál fa nem erdő,
Bár legyen az fenyő,
Nem mondatik ligetnek;
Talyiga nem szekér,
El-vonnya egy őszycs

KJ

Kicsiny terb hat ökörnek,
Egy ember csak egy izám,
Nem férhet rá több hámb,
Meg nem felel keitőnek.

110.

A' böles sütéshez,
Es az Uri névhez
Sok eszköz kívántatik:
Mert Ur nuszta subárul,
Nem czondra gubárul
Méltán Urnak mondatik;
Es nem egy béresfrül,
Sok Udvari néprül
Udvara dicsimtetik.

111.

Titulussal élni,
S' jóizágot nem bírni,
Igen csekély méltóság:
Mert nem tituluson,
Sem czifrán járáson
Tetszik-meg az uraság:
Igy szőlőtől adol

M3

B2

Es pört vásárlani
Nagy ostoba bolondság.

112.

Mikor jövedelmed,
Lészen csak egy pénzed,
S' többet költesz kettőnél,
Akkor kezdesz fájni.
Mikor fogsz nyújtózni
Kilyebb rövid leplednél.
Mert edgy kettő híján
Nincsen igaz számán,
Vólt a' tékozló kéznél.

113.

Ha érteked vagyon,
Ne engedd szabadon,
Máznak birni éltedben;
Jobb tölled várjon más,
Hogy sem te nyavalyás
Koldúly mástúl kenyérben:
Mert nyomorúlt dolog,
Az hol panaszf forog,
Sajkódnak kertében.

214.

114.

Ha bírsz gazdagsággal,
Ugy velsz számat azzal
Ne légy néki szolgája:
Mert betetőle vársz,
Nem lész ur, s' hogy ha jársz
Utánna, hanem rabja,
Azért jobb te költse,
Hogy sem mástúl félmed,
Hogy más el ne prédállja.

115.

Náladnál nagyobbak,
E hatalmasabbnak
Ne add marhádat költsön;
Mert farkas malaczor,
Nem láttad, s' hogy konczor
Nyálazatlan el-ejcsen,
Igy ha Urral perelsz
Csak hamar táskát lelsz,
Lokáb távol felejesen.

116.

A' nagy lakadalom

M4

Csu-

Csúfoló juralom,
 Sopánkodó tékozlás:
 A' pompás temetés
 Csak pénz vesztegetés,
 Szántszándékkal kárvallás:
 Hadakozó költség
 Ez immár dicsőtlég,
 S' bölcsesknél-is javallás.

117.

A' szegénység aláz,
 S' virtust nem koronáz
 Erdemed le-tapodgya,
 Bár légy vitéz, okos,
 Gyors, és alkalmazos,
 De szükséged el-nyomja:
 Mert nem az érdemre,
 De teli erszényre
 Perdül a' koczka hatra,

118.

Vitézlő kőtségnek,
 S' hadbéli embernek
 Az a' kedves hazája,

szeg

Szerencse kedvének,
 S' nem maga kényvének
 Akaratját hol láttya,
 Ott van nemzetsége,
 És ismeretsége,
 Az hol földgyát talállya.

119.

A' vitézlő kőtség,
 És hadi erőtség
 Akár hol-is útát nyit,
 De kétségben efitet,
 S' áronyéktúl ijettet
 Vár, sem fegyver nem segít:
 Kis hirtelenséggel,
 S' bintegető hírrel
 A' félsz túnyát el-rémit.

120.

Csak légyen érteked,
 Bár ne légyen eszed
 Ültenek felső pólczra,
 Szolhat sz gyermek módon,
 Neved lesz Salamon,

M5

VI5

Vigyáznak tanácsodra :
 Fejért fekerének ,
 Feketét fejérnek
 Festhetsz akaratodra-

121.

A' ruha ékecség ,
 Pénz pedig tiszteltség
 E' mostani időben ,
 Hogy ha ez bílnos ,
 Magad sem vagy hasznos ,
 Alig eszel kenyérben ,
 Mihez Virtus nem fér .
 Ez a' kettő rá ér ,
 Es mosdat leg elsőben .

122.

Természet folyása ,
 A' kincs kívánása ;
 Noha igen félelmes :
 Jó lelki illemért
 Hamis pénzt nem szeret ,
 Mert léteknék sérelmes ,
 Mert kincset szerzeni ,

Tár

Tartani , s' őrzeni
 Eletnek veszedelmes .

123.

Beteg sokat kíván
 Egészséget híván ,
 De kevészt nyér azokban .
 Mert méznek kevesse ,
 De nem a' felesse
 Adhat jó ízt szájadban ,
 Hájat is el-rejtik .
 Szegre fel-függesztik ,
 Az eb ne egyék abban .

124.

Kl akar jádznai ,
 Nem kell álmodozni ,
 Pénzét el ne veszeesse :
 Mert szemefoak való
 Aratáskor sarló ,
 A' kezét meg ne melle ,
 Kovács is tart fogót ,
 Mikor csinál patkót ,
 Magát meg ne égesse .

115.

125.

Szén égőtőrkét,
 És nem szalma kévét
 Nézdegel az erdőben;
 Macska-is egérrel,
 De nem a' medvével
 Almodik kemenczében,
 Kinek mihez kedve,
 Ott akad meg szíve,
 S' arra céloz mindenben.

126.

Nincs semmi bölcsesség,
 És gondolt eszelesség,
 Az Ur tanácsa ellen,
 Noha el-rendeli,
 Az ember, s' intézi
 Dolga miképpen kellyen,
 De Isten vezérli,
 S' egyedül viseli
 Uttya miként, s' hogymennyen.

127.

A' maga el-hitség:

Esz

Biztelen kevélység
 Térít szégyen vallásra,
 Ha ez ilyen botlik,
 Hidgyed nagyot esik
 Majd nem méltó szánásra;
 Maga bolondságát,
 S' akarva lett dolgát,
 Nem is kenheti másra.

128.

Ki bogár után jár,
 Gyakran követi kár,
 Süllyed, s' gázol a' sárban;
 Ha indul-is vízre,
 De nem vízzen kélszre,
 Ott is maradhat szomjan,
 Azért Vén tanácsa
 Jobb sem iffiú gáncsa,
 Mert igazít jó karban.

129.

Az ebet szőrtől,
 Szamárt füleiről
 Könnyen meg-ismérhetöl:

Em-

Embert erkölcséről :
 S' maga viseléséről
 Bizvást meg-íthetnél,
 Ha érdemi jobbra,
 S' ha nem méltó, balra
 Az ollyat kell íltetni.

130.

Pokol, s' veszedelem,
 S' feneketlen verem
 Meg nem elégedhetnek,
 A' vándorló elme,
 És az ember szeme
 Illyen telhetetlenek :
 Mint a' vízi-korság
 Halálos szomjúság
 Kornyadozó betegnek.

131.

Maga kényén járó,
 Mint a' sebes ráró
 Szabadság méltósága :
 Nem ílmér rabságot,
 S' nem szét bírságot.

Ma

Magános urasága,
 Mert kioyes akarat,
 Mint futó agarat
 Ugy hordoz mulatsága.

132.

Kedvesen halgattyaák,
 Ha mások állattyaák
 Szabadságnak óltalmát:
 De kevesen vadnak,
 A' kik az ollyannak
 Segítenék hatalmát,
 Ki ki síros koncziúl,
 Más boros palaczkiúl,
 Félti el-vonászáki orrát.

133.

Udvar habzó tenger,
 Mély örvényben kever,
 Ha nem tudsz bizelkedni,
 Gyakran más notáját,
 És szokatlan tánczát
 Kedvetlen kell ugrani;
 Tökéletlenséggel,

Sok

Sok csél s' csap beszéddel
Kell grátiát keresni.

134.

Job gonosz esetet,
S' szerencsétlenséget
Embernek el-szenvedni,
Hogy sem álnokságot,
S' hamis csalárdságot
Pihulva szégyenlenni:
Mert sok fortély után,
Beccstelenség méltán,
Fog tégedet üldözni.

135.

A' virtustűrőssel,
S' erős reménléssel
Erdemel dicsíretet,
Mert a' szabad tőrés
S' kétséges reménlés
Csak Nemes vért illethet,
Mert könnyen szenvedni,
S' kétséggel mit várni,
Hozhat jó nyereséget,

136.

136.

Sok álmom szakasztást,
Törődést, s' udvarlást
Tűrve nyeg az magában,
A' ki más asztalán,
S' nem maga tányérán
Akar enni a' konczban,
Mert a' köteletség,
Nem leg kisebb ínség,
Ki van más birtokában.

137.

Nem mondom uraság;
De azért boldogság
Ki lakhatik házánál,
Bár fűstől legyen is,
Es fással fedett is
Jobb más palotájánál,
Ki ha azt nyerheti,
Magával hitet
Nincs jobb étek tormánál.

138.

Az út közönséges,

N

De 2.

De a' győzedelmes
 Járhat rajta bátrabban,
 Mert nem a' félénk sziv,
 De a' ki bátor. s' hiv
 Mehet a' tilalmasban,
 Lám farkast hurinyák,
 S' gyakran rijogattyák,
 Még is el-kap juhokba n.

139.

Farkas ha koplal-is,
 Nem cserélne még is
 A' kalmárok ebével:
 Eboek vas láncz nyakán,
 Köve szekér farkán
 Noha lakik jó lével,
 Farkas úr magának,
 Örül szabadságnak
 Ritkán ütik veszfzövel.

140.

Reménség ha rád néz,
 Edesb hogy sem nád méz
 Biztat jóvendő jókkal,

Karón varjat mutat,
 S' igérettel untat,
 Hogy mindent ad marokkal,
 De ha meg-kezd csalni,
 Akkor fogsz te falni
 Mérget teli torokkal.

141.

A' boszszú-állásnak,
 S' dűbött haragjának
 Tanácsa veszedelmes,
 Rossz felfet életnek,
 S' lelki ismértnak,
 Tanúja nem hiteles,
 Még olyan izava-is,
 Bár volna igaz-is
 Bizonyosága kétséges.

142.

Soha nagy Urakkal
 Csereszoyét marokkal
 Tene egyél egy tálból,
 Ha eszel szépiben
 El irigységben

Nz

Rád

Rád tövöldöz magvábúl.
 Ha csontot nem ront is,
 Jelt hágy rajtad még is,
 Hogy nézd mászszor távolyrúl.

143.

Nem jó boszszúságra,
 Urakat, s' haragra
 Senkinek ingerleni,
 De hogy ha cselekszi,
 Tanácslom hogy meszszí
 Igyekezék kerülni,
 Mert nehez kő kertben
 Kedv s' akarat ellen
 Urakkal tánczot járni.

144.

Nagy Urak szerelme,
 S' kedveknek öröme
 Jár gyakrabban nyúl hátón,
 Melly hol egyszer nyugszik,
 Mászszor ott nem fekszik,
 Nyomot sem hágy az hantón.

Igy az Urak kedve,
 Egyszer vólt nevetve
 Mászszor verettet nyakon.

145.

Szolgád fizetését,
 S' meg-érdemlett bérét
 Meg ne tarsad magadoál;
 Hogy meg ne átkozzon
 Vagy kárban ne hozzon
 Inkáb mendgya vólt Urnál,
 Mert boszszú állást kér,
 Meg-tartott igaz bér
 S' vádol mindenkor másnál.

146.

Ha ki az Urához,
 Avagy bazájához
 Hívségét meg-mutattyá,
 Minden több jószágát,
 És egyéb virtusát
 Ezzel fellyül haladgya,
 S' győzedelmi pálmát,
 Így Laurus Coronáját

N;

Méh

Méltán meg kívánhattya.

147.

Igaz hívségedben,
S' köteleltégedben
Légy álbataros fogig;
Mert az árútatás
S' áruló habozás,
Noha jól tart ideig;
De áruló maga,
Nem lesz kedves soha
Bar éllyen akár meddig.

148.

Tűz azt melegíti,
Ki közel érheti
Nem ki távol mutattya;
Ki farkallya Urát,
Inkább vészli hátsznát
Mert méz magát nyalattyá;
De ki rosz magának
Nem lehet jó másnak
Szolgát az út választtya.

149.

A' praktika keutős,
Ki nem érti agnős,
Bir az edgyűgyű szível,
Mert csak maga sákját,
S' nem mások kofárját
Alnok tölti eperrel,
Az hárt akkor hántya,
A' mikoron lánya
Teli vagyon mezgével.

150.

Ne örűly bitangnak,
S' hamis majorságnak,
Melly csak kedved gerjeszt,
Száz igaz pénz között,
Egy hamissan gyűjtött
Többit is meg emészti;
Mert Bfopus ebe
Arnyéknak örűlve,
A' konczot is el veszti.

151.

Gazdag ki sorsával,

N 4

S' er

S' érteke javával
 Panasz nélkül meg-nyugszik.
 De nyomorúlt, a' kit
 Fősvénység meg-vakít,
 Sorával nem elégszik;
 Mert ki usorával,
 Keresi záloggal
 Csendeslen nem aluszik;

152.

Hamar gyűjtött marha;
 Ollyan mint fűz moha
 Hirtelen kevesedik;
 Mert hamis marhája
 Őve gyűlt aranya
 Az igaznak tartatik,
 De a' kézi munka
 Bár gyűllyön halomra;
 Nő, terjed, s' szaporodik.

153.

Ebűl gyűlt szérdéknek,
 S' hamis kezesetnek
 Prédára kell oszlan,

Má-

Másod s' harmad izig,
 Rosz bitagnak addig
 Hellye sem fog látszani;
 Merrátok fiakra
 Hamar jön, s' annyokra
 A' kik fognak köldülni.

154.

Igazat semmi kár
 Tódúllyon reá bár
 Meg nem szomoríthattya;
 Kivánsága el-jön,
 Ha léfzen-is későn,
 Kedvét meg-vidámíttya;
 De az istentelen
 El-ésk hirtelen,
 Mert vétke meg-vakíttya;

155.

A' ki tulajdonát,
 Es igaz marháját
 Osztya a' szegényeknek;
 Inkáb gazdagodik,
 S' jobban mohosodik,

N5

Nincs

Nincs hja értékének,
De kik másét lopják,
Koborolják s' fosztyák,
Nagy szűkéget szenvednek,

156.

Midőn szidalmazod,
S' a' szegényt rongálsz,
Káromlod l' szederet,
Ha pengig ruházod,
Szűkségét táplálsz,
Tiszteled teremtedet,
Mert az alamlina,
Lesz usora haszna
El nem rejti bérédet,

157.

Nyomorúságában,
Nem bődögségében
Barátod látogassad,
Tetanusod jeles,
Nem gyönyörűsége
Légyen, kívül bíztassad,
Mert a' hízlekedés,

H2

Hazug incselkedés
Akár honnét fordítsad.

158.

Hol jó szivel látnak,
Ott meg ne ünyyanak
Visszefel gondot jól arra,
Mert ha ma itatnak,
Holnap nem kínálnak
Találsz bé zárt ajtóra,
Azért nem mindenkor,
De csak idejekor
Járhatsz a' pap szatyára.

159.

Mint moly a' ruhának,
Is féreg a' fának
Ugy árt bánat szivednek,
Mert búsulás fáraszt,
A' gond pedig bádgyaszt,
Sérelme is lelkednek,
Csontod halogatys,
Velődöt szárazítja,
S' gyilkosla élekednek,

160.

Nem anyira hasznát
Mint élete haszrát
Ember nézi mindenben,
Ezért gyakran izzad,
S' haja szála borzad
Maradhañlon életben,
Leg inkább éltéjért
S' meg-maradásáért
Ki, ki, aggik lelkében.

161.

Nagy hasznót kicsiny kár,
Erdegyelyen- is bár,
Azzal el nem fogyattya,
Kis patak tengerben
Follyon bár szüntelen,
Ugyan meg nem árasztja;
De apró fővenyet,
Nagy árvíz el-lephet,
S' végre széllyel oízlattya.

162.

Mondolás bélelének

S' téj

S' téjfeles lepénnek
Ha mindenét fel-vernéd,
Sok költséggel lenne,
Nem-is ennél benne
Csak vajatlan meg-sűtnéd,
Mert a' rest többet jár,
Fősvént érhet több kár,
Ha panaszsíszát értenéd.

163.

Nem léssen gazdag dúz,
A' szemérmes koldús,
Ritkán eszik kalaesban,
Mert néma gyermeknek,
Es meg-kötött nyelvnek
Nincs értelem szavában,
Sűlt galamb nem repül
A' tűz helyen kívül,
Senkinek is szájában.

164.

Ajándék marhának,
Nincs odva fogának,
Kiért el ne vehessed:

Hol

Hol adnak malaczozt,
Ott ne tarts tanácsot
Azt miképpen mellyeszszed,
Hanem mindgyárt sákkal,
Es az után nyárfal
Forgolódgyál hogy süffed,

165.

Adott jót felejtse,
S' panaszban ne ejtse
Ha kinek jóval vóltál,
Elvőtt járul pedig
Emlkezzél holtig,
S' hálá-adás mutatással,
Ha adsz, adgy jó szível,
Ha kérsz, vedd jó kedvel,
Hogy meg ne útáltassál.

166.

Nem árt az illy átok,
Es illetlen szitok
Melyre nem adtál okot,
Mért a' számár rivás,
Es kurasz ugatás

Mész

Mészsze érni nem szokott
Gonosz jámborokért,
Hamis, igazakért
Mindenkoron adatott.

167.

A' szép csörgő ferrás,
Szemnek kedves látás
Az elmét újíthattya,
Szép gyönyörű posit,
Melly ezer kedvet nyit
A' szemer hízalhattya,
De igaz barátság,
S' meg-rögzött társaság
Blerét hősizabblittya.

168.

Szeretet égő tűz
Őszve szerkeztett s' fűz,
S' edgyben kapcsol két lelket,
Evez egy halóban,
Lépi igaz nyomban
Teizen edgyé két szívet.
A' mit belzél nyelve,

Azt

Azt kívánnya sálve,
Terjeszszé jó bir, nevét,

169

Régi barátodat,
Meg-ismért társodat,
Szerefd miként lelkedet,
Gyakorta ag lovon
Verik farkast agyon,
S' béllelhetik mentédet,
De mint délczeg vadlő,
Az új társ sem való,
Félben szegi kedvedet.

170

Szeretőnek sebe
Nem idéz törvénybe,
Jobb sem gyűlölő csókja,
Barátod mindenkor
Szeret, nem csak olykor
Midőn aranyad láttya,
De Judás áruló
Csóklával ajánló,
Rejtett mérgét mutattyá,

171

171.

Atkozott szegénység,
S' fogyatkozott szükség
Nem talál bátorságot:
Mert a' szűkölködő,
Majd nem is illendő
Ismerjen rokonságot:
Hancs az Uraság,
Ajándék, s' méltóság
Nevel aranyaságot.

172.

Szerenese erzenyét,
S' álhatalan kincsét
Ha veled nem közlőte,
Csendességben élhetsz,
S' tölle nem is félhetsz
Hogy kedved nem nevelte,
Mert ő senyvett házból
Szegény társaságból
Minden közit ki-vette.

173.

Prókátora pered,

S' u)

S' új orvosra élted
 Ne bízd tellyeségesen,
 Lám Isten néked is
 Adott eszt, s' másnak-is,
 Dolgod viseld eszesen,
 Mert szemet kovácstúl
 S' laskor cigánytúl
 Nem vehető nyertesen.

174.

Doctor a' nyavalyát,
 S' Prókátor a' Causát
 Igen ritkán enyhíti,
 Doctor purgatiót,
 Másik exepiót
 Ad, kívül nehezíti;
 Így egélségedet,
 S' minden értelkedet
 Gyanú perrel emészti.

175.

Mi nincs okosságból,
 Van a' kábaságból,
 Nem is létszen állandó,

Minck

Minck nincs ereje,
 Annak nincs gyökere
 Nem lehet maradandó,
 Mert jégre metszett kép
 Nem lesz sokáig ép,
 Mert széltsül-is olvadó.

176.

Embort nevetésén,
 S' habota szerzésén
 Itilheted bolondnak,
 Ki minden beszédét,
 Es cselekedetét
 Meg-neveti magának.
 Es csak kaczagárrúl
 Nem valami jórrúl
 Adhat tanácsot másnak.

177.

Egyszerű dorgálás,
 Vagy kemény ríjasztás
 Többet használ okosnak,
 Hogy sem száz vereség,
 Vagy kemény inség

O 2

Alj

Altalzkodott bolondnak;
Mert bolond nem bársont,
Hanem hetes vászont
Erdemel csuhájának.

178

Hijában perselni
Ebet, s' mellyesztetni;
Nem szalonnának való,
Illyen az ostoba,
S' tudatlan goromba
Ehez szintén hasonló:
Akár mint tanítsd,
Bár pálczával csapjad,
Nem léfzen botból sarló.

179.

Puha, s' hegyelő test,
Ekielenséget fest,
S' nevelője romlásnak:
Gonoszságnak vára,
A' köz jónak kára,
Fia a' torkoságnak,
Mint vér szopó nadály,

Vagy

Vagy méh rontó barkály,
Oka sok latorságnak.

180.

Ha a' szekér kenőt,
Avagy lépes veszfűt
Forgatod a' kezekben,
Köndösödre ragad,
Szakállobban akad,
Kit le nem moshatsz vízben,
Igy gonosz barátság,
Eslator társaság
Mocskol becsületedben.

181.

Ne fély a' kérkedő,
Csácsogó, s' fecsegő
Maga hányó csél csaptúl;
Mert olyanok nyelve,
Versengő fegyvere,
S' bizodalma ajtón túl,
Mint az eb csak ugat,
De nem igen marhat,
Meg ijedvén farkastúl.

O s

182

182.

A' korsót s' vizre
Addig hordgyák, s' légre;
Mig cserepenként törik,
Igy ember lopásra,
Addig jár fosztásra
Véletlen fel-függesztik;
Mert az tudni való
Vízben nem lesz haló,
Ki kerékre tartatik.

183.

A' lator erkölcsnek,
S' rossz igyekezetnek
Sok ajándék sem elég.
Laternal nincs vétek;
Semmit nem tart bűnnek
Patvar tartása mind éltig;
Mint az eb a' Dunán
Egyszer által úszván,
Készül mászszor tengerig.

184.

Ördögnek ideig,

De nem azért fottig
Kell gyertyát-is gyújtani,
Náladnál roszszabnak,
Es aláb valóak
Olykor sokat kel tűrni,
A' jó egyyességért,
S' csendes békeiségért
Sokat el kel halgatni,

185

Jobb más latorága,
S' titkos családsága
Mint embernek veszni
Hogy sem félelmében,
Avagy ijettében
Gyalázattal meg halni;
Mert félénk barang izót,
Avagy gyász koporsót
Miként tud érdemleni.

186

Inkáb hídgy az ebnek,
S' meg duhott medvének,
Mint fecsegő embernek,

04

Mert

Mert az fene vadak,
Természetből marokak,
S' ártalmadra szentnek:
De hamisslak szíve
Nem ott jár hol nyelve,
Orozva emésztenek.

187.

Noha kicsiny a' bors,
Melegsége nagy, s' gyors
A' nagy babnál erősebb.
Az okralan nagy test
Ha félénk, s' ahhoz rest.
Vasnál mivel tettekes?

Mert nagy, s' tágas pajsza
Ha türes, és puszta
Olaál mivel bőcsősebb?

188.

Nem méltó az élni,
A' ki csak benyél
Szokott, mint az méh here:
Mert az bazájának,
S' közönséges jónak,

Nem

Nem néz elő-mentére:
Nyárban csak árnyékot,
S' télbe csak lasnakot
Keres, könnyebségére.

189

A' tehénnek tején,
Meg-tetízik idején
Leiszszé túró bellőle,
Jó vásár-is estin,
Nyereség-is vesztin
Jelt mutathat könnyűlle,
Igy vírus iffiúból,
Mint vas szeg a' fákól
Ki néz, hogy szóll felőlle.

190.

Ha háborgattatik,
S' öknélkül bántatik
A' Nemzetes Nemes vér,
Nehéz azt kérteni
E meg-engesztelni
Mig magában meg nem tér,
Mert kigyó farkáért,

O s

S az

S' az el-vágásáért
Mindent mardos mihez fér.

191.

Dorgálás, és veszfűző,
Csak ne legyen késő,
Jót nevel a' gyermekből,
Ne bocsáld szájára,
Mert bűt hoz Anyára
Rossz szokott erkölcséből,
Fát-is míg fiatal
Hajthatiz akarattal,
Hanem rögzött törőkből.

192.

Bóldogtalan férfi, *13.*
Oly Anya, kit rossz fi
Búval, s' gondal keletit:
Hasznosb úgy meg-halnod,
S' fi nélkül maradnod,
S' el-törtened a' nevét,
Hogy sem istentelen *18*
Légyen, s' engedetlen
Jobb ki-vájjad a' szemét.

193.

Jó erkölccsel tellyes,
S' jó hír nével ékes
Vén embert meg-becsülyed:
Meg-fogadd tanácsát,
Örizzed hagyását.
S' jó intését köveffed,
Ne illeld haraggal,
S' ne bocszszoncsad csuffal,
Meg ne átkozzon téged.

194

Miképpen tisztelted,
Atyádat s' bűcsülted.
Azont várjad magadra,
Mert Atyád sirása,
S' Anyád átkozása
Ostort fonhat nyakadra.
S' hol nem fog viszketni
Ott fogod vakarni,
S' nem lesz bírád fiadra.

193.

Gyermekeknek játéért,

S' őz

S' özvegynek fíráért
 Ne süvegely te soha,
 Mert gyermek játékkal,
 Az aszszony fírással
 Fizet miként mostoha;
 De szolgálj te olynak,
 Hogy fáradságodnak
 Légyen haszna valaha.

196.

Minden újság kedves;
 Az ő penig reves
 Vetik a' s'ib vásárra,
 Uj szita függ szegen;
 Az ő hever földön,
 Csak nem-istézik pólczára.
 Noha az ő bortúl
 Jobban, hogy sem mustúl,
 Mehet sz az ugró tánczra.

197.

Szerelem, és a' bor,
 Kiben ez kettő forr,
 Nincs ott nyugalom;

Mert

Mert edgyik szívedben;
 A' másik elmédben
 Haragvazott hatalom:
 Mind kettő égő tűz
 Kedved ellen bajt, tűz;
 Ezek vége s' halom!
 198.

Nem lát a' szerelem;
 Nincs nálla értelem
 Nem néz Iffist, sem aggot,
 Bolyogva kit talál,
 Ottan kedve meg-száll
 Véli Diánát látott.
 Mint a' torna téreg,
 Nem rijsa hogy méreg,
 Hanem mézben harapott.
 199.

A' nőző legénynek,
 A' kincses erfényének
 Nagyobb hire sommánál.
 Férhez menő lyánnak,
 Drága ruhájának

Töb

Több szekrénye számánál,
Mert pecsenye fűtti,
Nagyobb szokott lenni
Mindenkoron magánál.

200.

Ha feleséget vész,
Bűtül tñres nem lesz
Fonnyadsz, száradsz mellette,

Orát-is hogy ha vész,
Hidd nyughatatlan lesz,
Kell lenned környüldte;

De mikor versz Papot,
Fel-jedzed az napot
Mert lesz gondod érette.

201.

Házafok szerelme,
S' egyenlő értelme
Nincs a' kendett orczában;

Mert a' nagy pipeség,
S' a' kendőzött szépség,
Vénust vadász másokban,
De tőkelleltség,

Es szék

Es szemérmeretség
Foglal szívet magában.

202.

Beteget gyógygy vízzel,
S' bádgyattat gyors kézzel
Segítvén gyógyíthatnak,
Rabok vas hékókból,

Láncz és kalodákból
Sokan szabadúlhatnak.

Rögzött sérelemből,
S' bolond szerelemből
Eszre ritkán hozatnak.

203.

Szép aszszony, és jó bor
Igen meg-hitt jámbor
Emberr, kíván őrzésre,

Mert az aszszony gyarló,
Engedelmes, s' hajló
Hamar felel kérdésre,

Bor-is kíváncos,
Nem kell hozzá lantos,
Al kölcsöt tart pinczédre.

204.

204.

Nem kell ottan czégér,
 Hanem torok, s' heber
 Az hol jó bort kezdenek,
 Mert bort nem czégérről,
 Hanem jó iziről
 Az korcsomán dicsernek,
 Lyánt sem kőszorúért,
 De a' jó erkölcsért
 Leg hamarébb el-vésznek.

205.

Fizekat kongásán,
 Az ökröt vonásán,
 Válogattyák vásáron,
 Lyánt vak szerencsére,
 S' dicsért reménstgre
 Szerzik költséges árron,
 De ha fog hibázei,
 Akkor fogsz te fázni,
 Lepled rúgra ágyadon.

206.

Gyalárd a' kedveség,

Hívságos a' szépség,
 Noha tűnik szemedben :
 Urát féltő Aszfzony, 13
 Mint a' drága bársony
 Marad dicsitetiben :
 De a' gonosz aszfzony,
 Mint a' hetes vászony
 Szapúllást vár mindenben.

207.

Örökség, s' majomság,
 Ház, s' minden gazdagság
 Maradnak az Anyoktól,
 Az okos feleség,
 Es jámbor segítség
 Adatik csak az Untól,
 Es ha olyra találsz,
 Sok napokat számlálsz,
 Ment vagy világi bútól.

208.

Jaj annak az háznak
 Hol tehén, bikának
 Ármot vethet nyakában,

P

Cnk

Csak példa a' bika,
 Afiszonyokban ritka
 Mely nem szőne bordában,
 Hogy nyergellye Urát,
 S' félre tegye kontyát
 S' járja tánczát szomszédban.

209

Egy nyakon ütésből,
 Vagy arczúl verésből
 Történik üstök vonás;
 Olykor csak egy tánczbul,
 S' tréfálódó szóbul
 Létszen hazaság rontás,
 Hanem zárjad addig,
 Istállodat meddig
 Nem esik a' ló lopás.

210.

El-rejtett jó, kincset,
 S' gonosz feleséget
 El-médből ki nem vethetsz,
 Mert mind kettő oly gond,
 Kit a' nyelv ki nem mond

Min

Mindeniktől epedhetsz;
 Hanem ha rossz hídon
 Lélsz, vagy nyúlászaton,
 Akkor ha mit felejtethsz.

211.

Gonosz bir szárnyon jár,
 Ló fút, senkit nem vár,
 Blőzi a' melegséget,
 Jó bir későn-rérül
 Gyakran süllyed, s' merül,
 Véle hordoz kétséget:
 Bár volna igaz is
 Rostáltatik ugy is
 Szerezzen irigységet.

212.

Vén ember elméje,
 S' az iffiú ereje
 Verik-meg az hadakat,
 Gyakran álnoksággal,
 És nem erő szakkal
 Rontnak erős Várait.
 Mert az ész gyakrabban,

P₂

Min

Mint kéz vadászban,
Kötöz Oroslányokat.

213

Brős az igazság,
Es az szép aszfzonyosság
S' magát itató jó bor.
Ezek kik meg birták,
Es földre tapodták
Fejedelmeket sokszor.
Gazdagság s' bölcsesség,
Brő és vitézség
Nem bir ezekkel ollykor.

214

Kár vitéz férfiak
S' kegyes jó aszfzonymnak
Meg-vénhedoi üdőtől;
Kár a' szegény lónak,
Mint sebes folyomnak
Bénnulni üdődéstől.
De így jár e' világ,
Mely csak tündér hívság;
S' változo mindenestől.

215

215.

Kelletlen ott a' kloos,
Hol jó egészség nincs
[a] fá], csak azt dúdollya.
Mert gyöngy, gyémánt, s' rubin
Nem ad kedvet máskint,
Csak szemedet bizlallya;
De a' jó egészség,
Epp kéz, láb; s' békeféség
Ös lelket is táplallya.

216

Számklvetést tűrni.
S' gonosz birben élni
Késervessebb haláloál.
Az mardoso szükség,
Kit szenved az vénség
Mind sullyosabb szoknál,
Mert ez három dolog
Már szokásból forog
Az emberek hátnál.

217.

Kövön kigyo nyoma;

P3

S' re

S' repülő sas úttya
 El rejtetett látásban,
 De az ifjú úttya,
 S' el-tökölt szándékja
 Titkosb ösvény magában;
 Mert titkát ki tudgya,
 S' rejteket ki látta,
 S' kit fogad tanácsában.

218.

A' fristetfizin színnel
 Ékes rósa reggel,
 Mindent indít öröme,
 Kofzorúja ékes,
 S' ajándékban kedves,
 Méltó a' dícsire,
 De mű ó szépsége,
 S' hervadó épsége
 Bút hoz ottan szivedre.

219.

Az zengő méhecske,
 S' gyapjatlan nyűvecske
 Hajtat is kemény télre,

Noha nem szánt, el él,
 A' szükségtil nem fél,
 Ki relet kiköltre.
 Nem hágy bidd felejtve,
 Az ki vagy teremve,
 Csak ügyed bízd Istent.

220.

Sokat fáradsz vadász,
 S' ritkán szárad halász
 Ugy keresi kenyerét,
 Kapás nyes irtóvánt,
 S' madarász lépet hánt,
 Elleszthesse éhségét,
 Az arató eped,
 Kaszás hevet szenved,
 Tengethesse életét,

221.

Az gyomor éhsége,
 Es kenyér szükségé
 Mindent fel tud fontolni,
 Okost, bolondságra
 Jambort-is lopásra

P 4

No-

Gya

Gyakran szokott úntatni,
Mert ott van az inség,
Hol süveget szűkség
Kezd székával földözni.

222.

A' sok új találmány
Ki tudná mennyi, s' hány
Mellyet az elme kohol,
Torok mélységéjért
S' kenyér szűkségéjért
Ember mindent ki gondol,
Mert hiányos, érték
Nem lesz teli mérték,
Torok jó hirt meg-mecskol,

223.

Esznek, hogy élyenek;
Elnek, hogy egeynek
Sokan emberek közöttül,
Mert soknak Istene,
Hasban reménsége,
Van dicsősége ebből,
Ha szomszár gégéjét,

s' el

S' el-száradott inyét
Olthattya borfos lével.

224.

Etel, s' ital álmom,
Szűkséges ez három
Ez világi életre,
Mértékelve hasznos,
Szűkség kívül káros,
Ejt a' soka veszélyre,
Hol jó mód tartatik
Ott sok jó adatik,
Hoz, kívánt egészségre,
225.

Az mértékletesség,
Mint jó levegő ég
Hoz kedvet s' nyállyaságot,
Mind Istent dicsírni,
S' egyéb dolgot tenni,
Nem restell fáradságot,
Mert a' józan elme
Eletnek szerelme,
Judit vig mulatságot,

P s

226.

226.

Részegség oly étek,
 Kiből minden vétek
 Terjed egész világon,
 Jó vitézeknek árt,
 Réjok hoz bűt, és kárt,
 Miot történt Nagy Sándoron,
 Ha Bacchus pohárát,
 Gyakran töltöd, s' borát
 Gázolj te is ez uton.

227.

Az ki nyáron nem gyűjt,
 Télbe keveset fűjt
 Tiszta annak fazaka,
 Ritkán ül ebédhez,
 Semmit nem tesz tűzhöz
 Nem penésztől kalátsza,
 Henyélésén morog,
 Hogy a' hája korog
 Magára van panaszla.

228.

Ektelen fősvénység,
 S' hit telhetetlenség,

ször-

Szörnyű vétek magában,
 Ki mint varas béka
 Noha földben lyuka,
 Nem mér enni az porban.
 Sóbrák embernek is,
 Csak zab kenyere is
 Mézes falat szájában.

229.

Jobb egy száraz falat,
 Bár ne egyél halat,
 Csak lehets csendességben,
 De a' telli plucze,
 Rakot ház, pint, s' itte,
 A' hol van versengésben,
 Nem élet, de halál,
 Hol annyi bű talál
 Óráként te lelkedben.

230.

Jól van annak dolga;
 Régi búza doha
 Kinek járja uivarát,
 Tavalyi szalmája,

s' meg-

S' meg-maradt szénája
 Ek-siti pajtáját,
 Van olyoál bor árra,
 Nem kél az táskára
 Csusztathatya boeskorár.

231.

Jám-borság ékesít,
 Szemérem tisztelit
 Magad jó viseléssel;
 Ruha szemfény vesztés;
 Es külső reitetés
 Patikai festékekkel,
 Természetén kívül;
 Ki szépségnek örül
 Jele jár keitős szível.

232.

Sokan kapállással,
 Vagy szép him varrással
 Szoktanak verelkedni,
 De az igazsággal,
 S' Istenes jóssággal
 Nem tudnak dicsekedni;

Azért

Azért nem mivedet,
 De jó életedet
 Fogják az fontra vetni.

233.

A' moeskot mosással;
 S' gyakor szapulással
 Ruhából ki-veszithetni,
 Így a' bünt sirással,
 S' igaz meg-bánással
 Tudhatod el-törteni,
 Es bódogúlsz akkor,
 Haláledhoz mikor
 Leg közelebb fogsz járni.

234.

Nappali reitégés,
 S' éjjeli rémfülés
 A' rosz lelki-isméret,
 Fél az álomtól-is
 Retteg a' széltől-is,
 Tudgya bünnel ferteztet,
 Ha valami mozdúl,
 Vére benne pöldül,

Mert

Mert vétke romlást szerzett.

235.

Mikor törvénytől vársz,
Akkor jó úton jársz,
Nincsen abban rövidség,
Perlekedő társnak,
S' felebarátodnak
Ne légy azért ellenség,
Hanem csak causánk,
Es exceptiónak
Légyen abból gyűlölség.

236.

Az ökröt a' szarván
Az harist a' szaván
Gyakorta meg foghatod,
Embert szabad nyelven,
Jobban mint lépésén
Beszédén nyomozhatod,
Elméje hol járjon,
Szíve mit kívánnyon
Könnyen meg-rostálhatod.

237.

237.

Parányi bimbóból,
S' kisdéd virágjából
Nagy gyűmölcs nevelkedik,
Alázatos szív-is,
Miként borostyán is
Magasan emelkedik:
Mert együgyű szívben,
Nem kevély elmében
Az Isten gyönyörködik.

238.

Alázatos szível,
S' buzgó könyörgéssel
Meg-hatod az eget,
Az igalmassággal
Es az igazsággal
Meg-válsz az vétkeket,
De álmotól félsz
S' büntől nem rettegni,
Nem találod ezeket.

239.

Hadak meg verését,

S' néz

S' népek büntetésér
 Isten maga forgattya,
 A' házasság szerzést
 S' kétzemély meg-kötést
 Csak egyedül mutattya,
 Királyi koronát
 S' ország birodalmát
 Kezéből osztogattya.

240.

Uram gazdagságot
 Ne adgy, oly jószágot
 Hogy ellened dagadgyak,
 Őriz szegénységtől,
 S' kolduló életül,
 Hogy másoktól ne lopják,
 Hogy az te nevedre,
 Es idvelségemre
 Hamis hűtett ne szórjak.

241.

A' nyelv gonosz fegyver,
 Meg-öl, s' bűzben kever
 Szabadgyában hol úszhat,

Ökör alatt borjút,
 Holló fészken hattyút,
 Ha nincsen-is, de mondhat;
 Így becsülletedben,
 S' érdemlert biredben
 Hamar földre tapodhat.

242.

A' meg-holt embertől
 Ne szólly éktelenül,
 Hanem jobbitd életed,
 Gondold utánna még,
 Kőcsőnt félő ne végy,
 Mások nyelvét enyhítsd;
 Ha vólt mi ránk erod
 Ellene, s' haragod,
 Aztat immár felejtse.

243.

Minden gyönyörűség,
 Nyavalya, s' egéség
 All őt érzékenységből,
 Ember alkotása,
 S' tagja formálása,

öke

Q

Föld

Föld, víz, ég és a' tűzből,
Kikkel hogy bajól élsz,
Hosszú időket érsz,
Mert életed ezekből.

244.

Az óra folyton foly,
Meg nem érsz a' mely
Vallyon, ki határozza?
Kertben is el-szárad,
Szép rósa, s' el-hervad,
Ki a' ki óltalmazza?
Igy ember el-tűnik,
Élete el-mulik,
S' teste földet halmozza.

245.

Az unalmas vénység
Izetlen neveltség,
Mert ég kedve kőrmére,
Koczkodás, s' irigység,
Beone a' fősrénység;
Fél juthat zab kenyérre;
Nincs ott vigasztalás,

Csak

Csak az álom látás
Patkoltat megszíze földre.

246.

A' kigyó meg-újjúl,
A' hangya szárnyalúl,
Ha érkezik végségre;
Szarvas meg-iffiodik,
A' fas le vetkezik
Nagy hosszú esztendőkre.
Csak ember nyomorúlt,
Romlott s' meg-szorúlt,
Kicsiny s' rövid időkre.

247.

Üveg romló cserép
El-tart, és lehet épp.
Száz esztendő múlva is,
Az ember élete,
Ez világon léte
Bizontalan csak ma-is,
Ha mára viradtál,
Holnapra búcsúzzál,
Mert indulhat sz tovább-is.

Q 2

248.

248.

Fő fájlás szédeltés,
Csömör, s' hűdeg lelés
Fűvekkel üztertek,
Az halál félelme
Szörnyű veszedelme
Meg nem előztertek;
Virágos kertekből,
S' Grottás tó vizekből;
Meg nem orvosoltatik.

249.

Nincsen semmi újság
Hanem minden óság,
Mert volt el-múlt időkben;
Vóltak, és el-múltrak
Kikről sokat szóltak,
S' vadnak szó beszéd közben;
Ekképpen meg lőttek,
S' meg-is lőttéahatnak,
Es csak így mennek végben.

250.

Gyors nyelv-is meg-némúl,
S' ha

S' hamar elme rompúl
Vilgálván az egeket,
De én nem más okból
Üdö meg-csalásból
Szerzettem ez verseket,
Azért csak úgy fejtse,
Hogy vilgáza se éresem
Ez homályosigéket.

Q 3

Az

Az Esztendőnek négy részeinek mivoltáról.

1.

Most már minden újul,
Vigad, örül, s' vidúl;
Hogy tavaszi idő ér,
Elment a' hó, dér és tél.
Zöld pásztor, vetés kél,
Vig minden halom, hegy, s' tór;
A' kert virágokkal,
S' mező harmatokkal,
Minden bánatot el vér.

2.

Nyár párló időekkel;
S' csúszgó esőkkel
Gyakran kedvet változtat;
Bolha s' légy csipissel,
Szúnyog orr zengéssel
Nyugodalmat nem adhat,

Epe5

Epehő aratás,
Ízzahő kaszállás
Csak árnyékot kívántat.

3.

Ős, hűlő gerezddel,
Szép sűrű kepekkel
Az embert vidámitya,
Kövér vad madárral,
Megtölt pintze borral
Lankadt erőt újítja,
Fáradtsága hasznát
Most vész jutalmát,
Midőn asztagit látja.

4.

Tél embert homorit,
Gyakran tűzhöz hõrit,
Hogy melegítse testét,
Sűrűn

Q₄

Sűrűn nyomja ágyát,
 S hüvelyezi álmát,
 Hányja 's veti elmejét,
 Ha mit gyűjtött nyárba,
 Most aprítva tálba,
 Hogy tengesse életét.

5.

Négy fertály ehtendő,
 Jó és gonolj idő,
 Mutatya vóltaképpen
 Míképpen kell élned,
 És mikor mit tenned
 Elődben adja szépen;
 Kopaszt borotválni,
 S' haját el-tarolni,
 Alljon üstöke épen.

A' külömb

A' külömböző szin-Fes-
 tékeknek Értelme és
 Magyarázata.

i.

Király - szin Meltóság,
 Ezüst - szin Uraság

Piros jelent szerelmet,
 Fejér-szin szűzesség,
 Pásit - szin reménység,
 Telt - szin jelent gyötrelmet,
 Tenger-szin habozó,
 Láng-szin tetovázó,
 A zöld jelent kegyelmet.

2.

Gyalamb-szin értelmet,
 Rósa engedelmet,
 Vörös jelent haragot;

Q₅

Ég-

Ég-szin józan elmét,
 Megy-szin szív' félelmét,
 Haj-szin jelent haragot,
 A' gürke gorombát,
 Hamu-szin ostobát,
 Sárga jelent bolondot.

3.

Baratzk-szin együgyűt,
 Viola mord kedvűt,
 A' kék jelent kétséget;
 A' gyász fekete-szin,
 Életünknek estin,
 Halálra emlékeztet,
 Szederjes siralom,
 Szívbeli fájdalom;
 Ad mindenik értelmet.
VÉGE A' MAGYAR SENTENTIÁKNAK.

Bé

Bé -fejezése e Verseknek.

VÉget vetek immár tsekély Ryth-
 musimban,

Noha az irigység tudom vélszi
 szóban,

Ha ki nem szereted, irjad mását
 jobban;

Ne martzangold elmémét e' kitalny
 munkámban.

Harkály eledelért kerel fában sérget
 Elzébe sem vélszi, vág melyére terhet;
 Tudom verseimhez hogy elég jó férhet:
 Mert bika alá-is a' nyelv borjút tehet.

Méhetske Rósról széd jó édes mézet,
 A' pök rea menvén szív azonról mérget:
 Appelles kepeben varga talált vétket,

Mondván:

Mondván: tzipellőshez nem szabott
mértéket.

Róka maga farkát szokta csak
ditsérni,

Tigris's párdut; bört csak seminek véli,
De hűts megtsávalva kezdi azt betsülni;
Érdeméhez képest az árrát-is habni.

Legkönnyebb embernek máso-
kat itélni;

De a' maga vétket nehéz meg-elsmerni:
Könnyű más szemében Kítsiny hálkát
látni,

De nehéz gerendát magáéban nézni,
Véletlen bokorban a' nyúl gyak-
ran fekszik,

Kivel jó agár-is sokszor nem érkezik:
Az Astrologus-is néha selejtkezik;

Juhász

Juhász pedig tudja, ha idő változik,
Vas-matska-is ollykor gallyát meg
nem tarthat;

Remora kítsiny hal, de ellene állhat:
Fennhéjázó elme a' mit ki-gondolhat
Az együgyű elő is utánna nyomozhat
Érdemlett szolgálát méltán 'soldo-
vélzen;

Győzedelmes pályán vár ajándék
Készzen:

Kiki bármint nyelje, ditséreti lélzen
De a' kimenetel itéletet tölzen.

Nintsen olly savány kert azért
e Világon,

Avagy olly parlag föld akármell
határon,

Hogy jóra való fű ne termene azon

Mellynek

Mellynek hasznát olykor ne adnád
aranyon,

Nem irtam ezeket elme mutatásért,
Hanem néha, s olykor csak a mul-
latságért:

Nem laktam iskolát én a tanulásért,
Ezt értvén, ne gúnyolj engem **Rith-**
musimért.

Siketnek két mesét nem szokás
mondani:

Tötok-is gyakorta azt szokták szö-
llani,

Hogy bolondnak kíváns nem tud
éhsit kohlalni,

Írtam, a' mit írtam, ha tudod érteni.

NEMZETES BENICZKI PETER, szentelt
VITÉZ' VERSEI ITTEN VÉGEZŐDNEK.

A'

Világ' Fijaitól, intő
A végső bútszása egy
Nemes Személynek.

i.

O ki még élsz, s törtől nem felsz.
Világ kényes magzatja:
Kinek villog 's égen ragyog
Nap' s tsillagok' fáklyája!
Reám vigyázz, ne tétovázz:
Világ javain kapván,
Mert az halál im lesben áll,
Utánnad ölalkodván.

2.

En-is éltém, s törben estem
Végre,

Végre, de voltam kéhen,
 Istent féltem a' mig éltem,
 Fülel tartottam résen,
 Mint Liliom, kit tövis gyom
 Környül-vett, óva jártam
 A' vég tzelra, arv halálra
 Ebren vigyázni tudtam.

3.

Fejérségem' s ékelségem'
 Mind addig meg-tartottam
 Mig e' telre s halál' derre
 Pünköft haván jutottam:
 Noha sok szél s tsattogó tél
 Tövisék között mustrált,
 Helyt tartottam, meg állottam,
 Semmi veszély nem talált.

Szép.

4.

Szép virágok, gyenge ágok,
 Mennyi szélvész közt nőttek?
 Nártzisufok, Hiatzintok,
 Mennyi háborút értek?
 Nap nyilait, láng sugárit,
 Kik között alig álltok;
 Mord tél' fagyát, oh, nyár ragya'
 Kik miatt el hervadtok.

5.

Ah mint tava sz, el-hidd rava sz
 A' hízelkedő Világ!
 Süto szellel, zápor jeggel
 Ostromol, félj, oh virág!
 Ha most mint

S.

Nyár,

Ha most, mint nyár, meleggel jár,
 Biztatván sok gyümöltstsel,
 Félve vigyázz: mert zúsmaráz
 Tsap reád nagy hideggel.

6.

Hány Violák 's ékes Rösök
 Bimbójokba vesztenek,
 Kik magoknak, kik másoknak
 Vig tavašt igértének?
 Légy fris, légy ép, mint hábor hűp,
 Légy élted virágjában,
 Légy bár Sámson, hűp Absolon,
 A' holál rak halomban.

7.

Jaj fris pávák, kendős ortók,
 Ma jöhet rátok a' sor!
 Gyenge ifjak, Nemes fiak,
 Testetek

Testetek lehet ma por,
 Szép udvartok, lehet Sirtok,
 Nevetek füstbetérhet,
 Ne jádzatok, vigyázzatok;
 Lelketek kiára mehet.

8.

Nincs maradás, álló szállás,
 E' földön jól tudgyátok:
 Nincsen olly vár, olly szél zár;
 Melyben meg-maradgyátok:
 Házaokban, Menyországban
 Azért ohajtozzatok;
 Hol Istennel, 's a' Szentekkel
 Örökké vigadgyátok.

V B G E.

Légyen dicsőret, dicsőség a
 Szent Háromság Isten-
 nek AMEN.

